மாதர் மனோரஞ்சினி.

"எண்ணும் எழுத்தும் கண்ணெனத்தகும்"—ஔவையார்.

VOL. III. Madras: November 1901. No. 9.

புத்த. 3. சென்னப்பட்டணம் 1901ஆ நவம்பர்மீ. இல. 9.

அலெக்ஸாண்டிரா மகாராணியாரின் சரித்திரம்.

(முதல் அத்தியாயம்.)

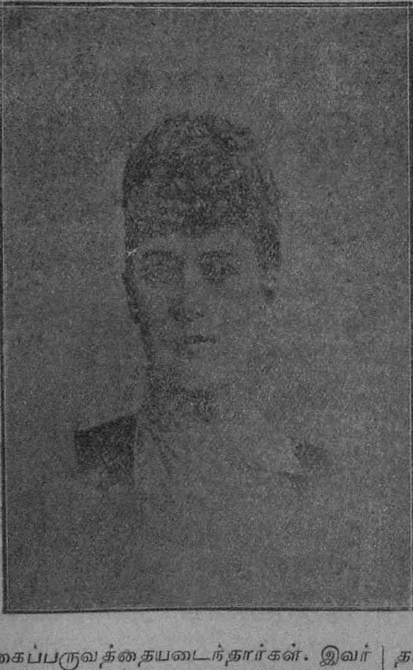

எத்தேசத்திலும் மிக்க செல்வம் மலிந்தோங்கும் நமது இந்தியா தேசத்தின் சக்கிரவர்த்தியாராகிய ௭-வது எட்வர்டின் பட்டமகிஷியாயும், நமது சக்கிரவர்த்தினியாராகியு மிருக்கின்ற அலெக்ஸாண்ட்ரா மகாராணியாரின் சரித்திரத்தை நமது இந்தியாதேசத்திலுள்ள மாதர்கள் நன்கறியும் பொருட்டு பிரசுரிக்கலாயினோம். ஸ்திரீகள் இதை நன்றாய் வாசித்து அவர்களுடைய குணாதிசயங்களைப் பின்பற்றி நடப்பார்களாக.

அலெக்ஸாண்டரா மகா ராணியார் அவர்கள் டென்மார்க் தேசத்து அரசராகிய பிரின்ஸ் கிறிஸ்டியனுடைய செல்வக் குமாரத்தியாய் 1845-வது வருடத்தில் உதித்தார்கள். இவர்களுடைய தாயாரும், தகப்பனாரும் அதிக செல்வமாக வளர்க்க வளர்ந்து, கல்வியில் அதிக தேர்ச்சியடைந்தபிறகு, தமது மங்கைப்பருவத்தையடைந்தார்கள். இவர்களுடைய 18-வது வயதாகிய 1863-வது வருஷத்தில் பிரின்ஸ் ஆப் வேல்ஸ் அவர்களுக்கு விவாகம்செய்து கொடுக்கப்பட்டார்கள். இப்போது இவர்களுக்கு வயது 56-ஆகிறது. தம் பத்தாவைவிட இவர்கள் நான்கு வருடம் வயதில் குறைந்தவர்கள். இவர்களுடைய ரூபலாவணியத்தைக் குறித்தும், தெய்வபக்தியைக் குறித்தும், ஸ்டான்லே என்கிற ஒரு பெரிய மடாதிபதியின் வருமாறு எழுதியிருக்கிறார்.

"இவர்கள் யுக்தியும், சௌந்தரியமும் உள்ளவர்கள். ஈஸ்டர் பண்டகையின் ஓர்நாள் மாலையில் நான் தெய்வ ஆராதனை செய்து, வேத புத்தகத்தை என் கையில் எடுத்துக்கொண்டு, இந்த அழகிற் சிறந்த ஸ்திரீயை ஆசீர்வாதம் செய்தேன். சௌந்தரியத்தில் நமது புராணங்களில் வருணிக்கப்படுகிற திவ்ய சுந்தர விக்கிரகங்களைப்போ லிருக்கிறார்க ளென்று சொல்லலாம்."

இவர்கள் உன்னத அந்தஸ்தை அடைய விரும்பாம லிருந்தபோதிலும், எவர்களாவது தம்மை பட்ட மகிஷியென்று சொல்லாமல் இளவரசருடைய பத்தினியென்று மாத்திரம் சொன்னால் அவர்கள்மீது சினங்கொள்வார்கள்.

அரசர்கள் குடும்பத்தில் அர்த்தாங்கி, பிராண நாயகன், (Consort) என்று அழைக்கும்படியான வழக்கம் எப்படி வந்ததென்றால், சொர்க்கத்தில் தற்காலம் அரசுபுரிந்துவரும் நமது விக்டோரியா மகாராணியாருக்கு ஆல்பர்ட் என்பவர் பிராணநாயகரானதே தவிர, இராஜ்ஜியத்திற்கு அதிபதியாகாததி னிமித்தம் அவரை அரசர், அல்லது சக்கிரவர்த்தியென்று அழைக்க முடியாமல் இராணியாரின் பிராணநாயகரென்று மாத்திரமே அழைத்துவந்ததினால், அதே வழக்கப்படி இந்த அம்மாளையும் இளவரசருடைய பாரியை யென்றே எவரும் அழைத்து வந்தார்கள்.

கான்சர்ட் என்று சொல்லும்படியான ஆங்கில வார்த்தையானது, ஆண்பாலார், பெண்பாலார் இருவருக்கும் உரியதாகையால், அந்த வார்த்தையை புருஷரான ஆல்பர்ட் என்பவருக்கும், ஸ்திரீயாகிய அலெக்ஸாண்டிரினா மாதுக்கும் உபயோகித்து வருகிறார்கள். பூர்வத்தில் இளவரசராயிருந்தவரும், இப்போது ராஜ்ஜியத்திற்கு அதிபதியாயுமிருப்பவருமாகிய 7-வது எட்வர்ட் என்பவருக்கு இந்த அரசாட்சி கிடைப்பதற்கு முன்னமே இந்த மாது தெய்வ சாட்சியாய் பாணிக்கிரஹணஞ்செய்துகொண்ட அர்த்தாங்கியாகையால் அவருக்குக் கிடைத்த இளவரசு பிரபுத்துவத்தையும், இராஜ்யபரிபாலன அதிகாரத்தையும், இந்த அம்மாளும் அநுபவித்து வந்தார்க ளல்லவா? ஆகையால் அந்தந்த காலத்தில், அந்தந்த அதிகாரங்களினால் இந்த அம்மாளும் கௌரவிக்கப்படாம லிருந்தால் இந்த அம்மாளுக்கு அதுவிஷயத்தில் வருத்தம் உண்டாகாதா? அதனால் நம்முடைய அலெக்ஸாண்டிரினாவை பாலியத்தில் இளவரசியென்றும், இப்போது இராணி யென்றும் அழைப்பதே முறைமை. இது இந்த அம்மாளுக்கு ஒரு கௌரவ மல்லவா? இந்த மாதின் தந்தையாராகிய டென்மார்க் அரசர் தனவந்தராக விருந்தாலும், தக்கபடி நடத்தின தகப்பனாரின் ஆக்கினைகளுக்கு இந்த அம்மாள் கீழ்ப்படிந்து வந்ததுந் தவிர, பெண்பாலார்க்குரிய நாணம், மடம், அச்சம், பயிர்ப்பு, என்கிற நான்கு நற்குணங்களும் பொருந்தியுள்ளவர்களா யிருக்கிறார்களென்று ஜனங்கள் மிகவும் புகழ்ந்து வந்தார்கள்.

இந்த மாது கலியாணஞ் செய்துகொண்டு தமது கணவருடைய அரண்மனையை யடைந்த பிறகு, தாம் அநந்த ஐஸ்வரியத்தால் நிறைந்தவர்களாயிருந்தபோதிலும், பெருமையென்கிற வார்த்தையை ஒரு சிறிதேனுங் கொள்ளாமல் சாதாரண ஸ்திரீயைப்போல் விளங்கிவருகிறார்கள். அதிக விலையுயர்ந்த ஆபரணங்களை அணிந்துகொள்வதிலும், மனதிற்கு ஆநந்தத்தை உண்டாக்கும்பொருள்களைவாங்குவதிலும், திரவியத்தை அதிகமாகச் செலவுசெய்யாமல் போதுமான அளவு செலவுசெய்வார்கள். தாம் அதிகஐஸ்வரியமுள்ள ஒரு அரசருடைய செல்வக் குமாரத்தியாயிருந்தாலும், "மாமியார்வீட்டில் மரு

மகள் எவ்விதம் அடங்கி நடக்கவேண்டுமோ அவ்விதம்" அடங்கி நடந்துவந்தார்கள். இதல்லவா சன்மார்க்க நடக்கையுள்ள மருமகளின் இலட்சணம்! இவ்விதமாக சமுசாரஞ்செய்ய ஆரம்பித்த சில தினங்களுக்குள் அம்மாது ஓர் பெண் குழந்தையைப் பெறும் பாக்கியவதியானார்கள். அம்மாது ஓர்நாள் சாயங்காலம் உல்லாசமாய் பொழுது போக்குவதற்காக, தன் னரண்மனையின் சமீபத்திலிருந்த ஓர் நதிக்கரைக்குப் போயிருந்த காலத்தில், பெண் குழந்தையைப் பிரசவித்தார்கள். அக்காலத்தில் அந்தம்மாளுடன் இரண்டொரு வேலைக்காரிகள்மாத்திரம் இருந்தார்களே யன்றி, வேறு ஒருவரும் அவ்விடத்தில் இல்லை. இச் சங்கதி அரண்மனைக்குத்தெரிந்தவுடனே மகாராணியாரவர்களும், ஆல்பர்ட்டும், மற்றுமுள்ள பந்துக்கள் யாவரும் ஆச்சரியத்துடன் திகிலும் அடைந்திருந்தார்கள். அங்கு ஜனித்த இளங் குழந்தைக்கு போர்ப்பதற்கு, அந்தம்மாள் அக்காலத்தில் போர்த்துக் கொண்டிருந்த பிளானல் வஸ்திரம் தவிர வேறு வஸ்திரம் ஒன்றும் இல்லாமையால், அதையே அக்குழந்தைக்கு போர்வையாக போர்த்தார்கள். கடவுளின் செய்கையைப் பார்த்தீர்களா? அக்குழந்தைக்கு என்ன குறைவு? அதன் தகப்பனர் வேல்ஸ் தேசத்தின் இளவரசர். பாட்டியாரோ இங்கிலாந்து, இந்தியா முதலிய தேசத்தை ஏக சக்கிரவர்த்தினியாய் ஆண்டுவந்த மகாராணியாரவர்களன்றோ? இவ்வித பெருமை வாய்ந்த அக்குழந்தைக்கு ஒரு நதி தீரம் ஜென்ம ஸ்தானமாக வாய்த்தது விதியின் பயனல்லவா? தமது இரண்டொரு வேலைக்காரிகள் தவிர வேறு ஒருவரும் இல்லாத அந்நதி தீரத்தில் அந்தம்மாள் அக்குழந்தையைப் பிரசவித்தபோதிலும், கடவுளுடைய கிருபையால் தாயாரும், குழந்தையும் சுகமாகவே யிருந்தார்கள். உடனே ஆல்பர்ட் சில வேலைக்காரர்களையும், பெண் வைத்தியர்களையும், மருத்துவப்பெண்களையும் அனுப்பி அதிக பத்திரமாக அந்தம்மாவை அழைத்துவரும்படி உத்தரவுசெய்தார்கள். அவர்கள் வேண்டிய மருந்துகளுடன் அவ்விடம் சென்று, தாயும், குழந்தையும் சௌக்கியமாயிருப்பதைக் கண்டு மகிழ்ந்து, வேண்டிய சீதோபசாரங்களையெல்லாஞ் செய்து, வண்டியில் அவர்களை வெகு சாக்கிரதையாக ஏற்றி அரண்மனைக்கு அழைத்து வந்தார்கள். ஜனன சௌசம் முடிந்தபிறகு குழந்தையைத் தொட்டிலில்வளர்த்தி தாலாட்டி நாளொருமேனியும் பொழுதொருவண்ணமுமாய் வளர்த்துவந்தார்கள். இந்தம்மாள் பெண் குழந்தையைப் பெற்று சந்தோஷமாய் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் நாளில் இவர்களுக்கு பெரிய விசனமொன்றுண்டாயிற்று. அஃதென்னவெனில், தமது தகப்பனருக்கும், ஜெர்மனிதேசத் தரசனுக்கும் அதிகநாளாக பொங்கிக் கொண்டிருந்த கோபமானது நாளுக்குநாள் வளர்ந்து விவாதமுண்டாகி யுத்தம் செய்யும்படி நேரிட்டது. இந்த சங்கதியை இந்த மாது செவியேற்றலும், தாம் வயதில் சிறியவர்களாயும், அநுபவம் இல்லாதவர்களாயுமிருந்ததனால் அதிக மனவருத்தமுடையவர்களாய் இந்த ஆபத்து நீங்கும்பொருட்டு கடவுளைப் பிரார்த்தித்து, தானும் பிரயத்தனம்செய்தார்கள். இதற்குமுன் விக்டோரியா மகாராணியாரின் குமாரத்தி பிரெஷியா தேசத்து இளவரசனை விவாகஞ் செய்துகொண் டிருந்ததனாலும், அந்தம்மாள் தமக்கு நாத்தனார் ஆனதாலும், அந்தம்மாள் மூலமாக இந்த யுத்தமானது நடவாவண்ணம் பிரயத்தனஞ்செய்து, தம் தகப்பனருக்கும் அவ்விதமான சாகச காரியங்களில் பிரவேசிக்காம லிருக்கும்படி கடிதமும் எழுதினார்கள். இந்த யுத்த சங்க

தியானது பஞ்ச் என்கிற ஆங்கில பத்திரிகையில் சித்திரப்படத்துடன் நன்றாய் விளக்கிக் காட்டியிருக்கிறது. மேற்கூறிய இரண்டு தேசத்தார்களுக்கும், யுத்தம் நடவாமல் நிற்காதென்றெண்ணி இருவரும் தமக்கு நெருங்கிய பந்துக்களாகையால் அவர்களுக்கு ஒருவரும் யுத்தத்தில் சகாயம் செய்யக்கூடாதென்று விக்டோரியா மகாராணியாரவர்கள் தமது எண்ணத்தை வெளியிட்டார்கள். இந்த யுத்தம் மும்மரமாய் நடந்தால் இங்கிலாண்ட்தேசத்திலிருந்து தமது தகப்பனாருக்கு ஒத்தாசை கிடைக்குமென்று ஆவலோடு இருந்த அலெக்ஸாண்டிரிணாவுக்கு, தமது மாமியார் கொண்ட நிஷ்பட்சபாதமான எண்ணம் சிறிது துக்கத்தை உண்டுபண்ணியது. இப்படி சிலநாள் சென்றபிறகு, மேற்கூறிய இரண்டுதேசத்தார்களுக்கும் யுத்தம் ஆரம்பித்தது. இதைக்குறித்து இந்த அம்மாள் அதிகமாக விசனப்பட்டுக் கொண்டிருக்கையில், ஒருநாள் ஒரு மூர்க்கமான குதிரைக்காரன் வந்து, பிரஷியாதேசத்தார் ஜெயித்தார்களென்ற தந்திசமாசாரம்போல இடிபோன்ற வார்த்தை சொன்னதைக்கேட்டு, கண்ணீர் தாரை தாரையாய் வடிய அழுது சோகத்தில் மூழ்கியிருந்தார்கள். பிரின்ஸ்ஆப் வேல்ஸ் தமது மனைவியார் விசனமாயிருப்பதைக் கண்டு தாமும் அதிக விசனப்பட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். யுத்தம் முடிந்தவுடனே, அலெக்ஸாண்டிரிணாவும், பிரின்ஸ்ஆப் வேல்ஸ் அவர்களும் தமது குழந்தையுடன் டென்மார்க் தேசத்துக்குச் சென்றார்கள். சில காலம் அங்கு சந்தோஷமாய் தமது பந்துக்களுடன் உறவாடியிருந்து மறுபடி இங்கிலாண்ட் தேசத்துக்குவந்து சேர்ந்தார்கள். அதற்கு அடுத்த வருஷம் மேமாதத்தில் அலெக்ஸாண்டிரிணாவுக்கு இரண்டாவது புத்திரசந்தானம் உண்டாயிற்று.

இந்த அம்மாளுக்கு இரண்டாவது சந்தானம் உண்டானது, ஆளுகைவிஷயத்தில் மனம் செலுத்தவேண்டிய ஓர் நற்குறியாகவிருந்ததால், அதுமுதல் இந்த அம்மாள் ஆளுகை விஷயத்தில் தமது கவனத்தைச் செலுத்திவந்தார்கள். 1865-வது வருஷத்தில் இந்த அம்மாள் கேம்பிரிட்ஜ் சர்வ கலாசாலையைப் போய் பார்வையிட்டார்கள். அடுத்த வருடத்தில் பார்லிமெண்டு மகாசபையையும் பார்வையிட்டார்கள். அப்போது தான் காலஞ்சென்ற விக்டோரியா மகாராணியாரவர்கள் பார்லிமெண்டு மகா சபைக்குப் போனது முதல் தடவை. ஆஸ்டிரோ-பிரஷியா யுத்தம் நடந்தேறினபிறகு அலெக்ஸாண்டிரிணா அவர்கள் நெதர்லெண்ட் பிரபுவினுடைய வீட்டிற்குப் போயிருந்து தமது அரண்மனைக்குவந்து சேர்ந்தார்கள். இவர்களுடைய கணவராகிய பிரின்ஸ் ஆல்பர்ட் எப்போதும் தன் நிழல் தன்னைவிட்டுப்பிரியாமலிருப்பதுபோல, தமது மனைவியாரை விட்டுப் பிரியாமலிருந்தார்கள். இவ்விதம் சிலகாலஞ் சென்றபின் இளவரசரான பிரின்ஸ் ஆல்பர்ட் ருஷியாதேசத்துக்குப் போயிருந்தபோது, அலெக்ஸாண்டிரிணா இராணியார் தமது அருமைத் தாயாருடன் காலத்தைக் கழித்துக் கொண்டிருந்தபோதிலும் தமது அன்புள்ள கணவரது வரவையே எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இதல்லவா உத்தம பதிவிரதா சிரோன்மணிகளின் இலட்சணம்! நமது அலெக்ஸாண்டிரிணா "கற்புறு சிந்தை மாதர் கணவரைத் தெய்வமாக, அற்பகலென்றுங் கொண்டு அகமகிழ் சிறப்பினார்கள்" என்ற பாடலுக் கிணங்க தமது கணவரையே தெய்வமாக எண்ணி, அதிக விசுவாசத்துடனும், பிரியத்துடனும் நடந்து, பரம பதிவிரதா சிரோன்மணியென்று கண்டோர் கூறும்படி விளங்கிவருகின்றார்கள்.

*"எலிசபெத் பாரெட் ப்ரௌனிங்"

நமது விக்டோரிய சக்ரவர்த்தினியாரின் அரசாட்சியில் பெயர்பெற்ற பெருமாட்டிகளின் சரித்திரங்களில் "கவியரசி" யென்று சொல்லப்பட்ட "எலிசபெத் பாரெட் ப்ரௌனிங்" என்பவரின் சரித்திரத்தை இந்துப்பெண்களுக்கு உபயோகப்படுமாறு இங்கு சுருக்கி எழுதுகிறோம். ஏனெனில் அது, ஏறக்குறைய தன் ஆயுள் முழுவதும் வியாதியஸ்தையாய், தேக சௌக்கிய மற்று மிகவும் மெலிந்த ஒரு ஸ்திரீ, பெருமையான சிலகாவியங்களை தன்னூரிலக்கியத்திற்கு சேர்ப்பதோடும் கூட, மற்றுமுள்ள உதவியற்ற ஸ்திரீகளுக்கு, தனக்கு ஸ்வாமி கொடுத்த புத்தியை உபயோகித்து எவ்வளவுதூரம் உதவிசெய்யலாமென்பதையும்நன்குகாட்டுகிறது. இம்மாது 1806ம்வருஷத்தில் இங்கிலாந்தின் வடபக்கத்தில் பிறந்தவள். இவள் பிறந்த கொஞ்சகாலத்திற்குப் பிறகு இம்மாதின் தகப்பன் இங்கிலாந்தின் மேற்கே தனக்குச் சொந்தமான ஒரு வெகு அழகான இடத்தில் ஒரு வீட்டைக்கட்டினார். இதிற்றான் இம்மாது தன்னுடைய சிறு பிராயத்தைக் கழித்தாள். இம்மாதுக்கு எப்பொழுதும் இயற்கைக் காட்சிகளிலும், புஷ்பங்களிலும் வெகு பிரியம். சிறு பெண்ணாயிருக்கும்போதே வெள்ளை ரோஜாச்செடிகளை வளர்ப்பதில் மிக சமர்த்தளென்று இவளுடன் பிறந்தார்களுக்குள் பெயர் பெற்றவள்.

* Translated from "The Indian Ladies' Magazine."

சிறு பிராயத்திலேயே இம்மாது கவியெழுத ஆரம்பித்து நான்கு பாகங்களுள்ள ஒரு காவியத்தை முடித்தபின்பேரில் இவளுடைய தகப்பனர் பெருமகிழ்ச்சியடைந்து அதை அவளுக்கு அச்சிட்டுக்கொடுத்தார். மிகவும் மெலிந்தவளானபடியால் இவள் தன்னுடைய காலத்தையெல்லாம் வீட்டிற்குள்ளேயே போக்கும்படியா யிருந்தது. அப்பொழுது தன் கைக்குக் கிடைத்த நூல்களெல்லாவற்றையும் தான் படிப்பதும் தவிர, இவளுடைய சகோதரராகிய (Edward) "எட்வார்ட்" உடன் 'க்ரீக்' "லாட்டின்" நூல்களேயுங் கற்ருள். இவளுடைய பாட்டியார் "எழுதப்படிக்கத் தெரிவதில் என்ன உபயோகம், தையல்வேலையை நன்ருய்க் கற்றுக்கொள்ளவேண்டுமென்று பல முறை கூறுவாள். ஆனல் இவளுடைய தகப்பனே இவள் செய்வதையே நலமென்று சொல்லி அதிகஆசையை மூட்டினர். இவளுக்கு 20ம் பிராயத்திலேயே தன்னுடைய கவிகளெல்லாம் ஒரு சிறுபுத்தகத்தில் தன்பெயர் போடாமல் பிரசுரப்படுத்தப்பட்டன.

இரண்டு வருஷங்களுக்குப் பிற்பாடு இவளுடைய தாய் இறந்துபோக, இவள் வியாதியஸ்தையா யிருந்தபோதிலும், தகப்பனுடைய விசனத்தையாற்றுவதும், இவளுடன் பிறந்த எழுவரைப் பாதுகாப்பதும் இவளுடைய கடமைகளாயின.

கொஞ்சகாலத்திற்குள் "மோல்டன் பாரெட்" என்னும் இவர் தகப்பனுக்கு திரவியநஷ்டம் வெகுவாய் உண்டானதால், இவளுடைய குடும்பத்திற்கு வரும்படி குறைந்துபோக மால்வர்ன் குன்றுகளினருகிலுள்ள அழகான வீட்டைவிட்டு, இவர்கள் லண்டனில் குடியேறும்படியாயிற்று. மத்தியில் இரண்டு வருஷகாலம் தென்கரையின் கடலோரத்திலுள்ள ஒரு சிறு பட்டணத்தில் இவர்கள் காலங்கழித்தார்கள். அப்பொழுது தான் 1833ம் ௵ இவளுடைய கவிகளில் இரண்டாவது புத்தகம் பிரசுரப்படுத்தப்பட்டது. பிறகு இவர்கள் லண்டன் நகர் சேர்ந்தார்கள். இவள் நாட்டுக்காட்சிகளிலேயே களிப்படைந்தவ ளானதாலும், நாட்டுப்புறவாசமே இவளுக்கு சௌக்கியத்தைக் கொடுத்துவந்ததாலும், லண்டன் சேர்ந்தவுடனே, இவளே வியாதிபிடிக்க ஆரம்பித்து, இவள் வெளியே போகக்கூடாமலும், வந்த சிநேகிதர்களைப் பார்க்கமுடியாமலும் இருந்தது. இவள் அப்பொழுது சிநேகிதர்களுக்கு கடிதங்கள் எழுதிக்கொண்டும், படித்துக்கொண்டும், கவிகள் எழுதிக்கொண்டும் இருந்தாள். இவள்செய்த நூல்கள் ஒன்றில் இந்துப்பெண்கள் தேங்காயோட்டில் ஒரு விளக்கையும், புஷ்பத்தையும் வைத்து கங்கையில் மிதக்கவிட்டு, கண்ணுக்கெட்டின மட்டில் விளக்கவியாமலிருந்தால் தங்களுடைய புருஷர்கள் தங்களிடத்தில் நேசமா யிருப்பார்களென்று எண்ணுவதைப் பற்றி வெகு அழகாய் வர்ணித்திருக்கின்றனள். இவளுடைய கவிகளில் சில அறிவதற் கருமையாயும், சில வெகு சுலபமாயும், படிப்போர் மனதை உருக்கும்படியாயும் இருக்கின்றன. இவள் இப்படி எழுதுவதும், படிப்பதும்

தன் தம்பிமார்களுக்கு கிரீக் பாஷை கற்றுக்கொடுப்பதுமா யிருக்க, இவளுடைய தேக அசௌக்கியம் "சுகப்படுவது அரிது" என்று சொல்லும்படி கெட்டுப்போயிற்று. வைத்தியர்கள் லண்டனைவிட்டு வேறு சௌக்கியமான இடத்திற்கு போகவேண்டுமென்று சொன்னார்கள். இவள் தன்னுடைய சகோதரர் Edward உடன் இங்கிலாந்தின் தென்மேற்குக் கரையிலுள்ள "டார்க்வே" என்னும் ஒரு அழகிய பட்டணத்திற்கு வந்துசேர்ந்தாள். சில மாதங்கள் பிழைப்பாளோ பிழைக்கமாட்டாளோவென் றிருந்தாள். இவள் இப்படி இருந்தபொழுது இவளுக்கு மற்றொரு வியாகூலம் நேர்ந்தது. (எட்வர்ட் ஒரு சிறிய படகில் போகையில் ஜலத்தில் விழுந்து இறந்தார். கொஞ்ச நாட்கழித்து அவர்பிணம் அகப்பட்டது. இதனால் எலிசபெத்துக்குண்டான வருத்தம் இவ்வளவு அவ்வளவல்ல. இவளுக்கு அந்த சங்கதியைக் கேட்டவுடன் மனவருத்தத்தினால் வியாதி மறுபடியும் பிடிக்கத்தொடங்கி, மிகவும் இவளுடைய தேகம் மெலிந்து சிநேகிதர்கள் ஒருவரையும் பார்க்கக்கூடாமலே சிலகாலமிருந்து, பிறகு அங்கிருக்க மனம்வராமல் லண்டனுக்கே வந்து சேர்ந்தாள். அங்கு படிப்பதும் கவிகள்எழுதுவதுந்தான் இவள்வேலை. இவள் வெகுநாள் வியாதியால் பீடிக்கப்பட்டு அயலாரைப் பார்க்காம லிருந்தமையால், இவளுடைய கவிப்பிரதாபத்தைப்பற்றிக் கேள்விப்பட்டு வந்தவர்களைப் பார்க்க இவளுக்கு கூச்சம் அதிகரித்தது.

நிலக்கரிச் சுரங்கங்களிலும் யந்திரசாலைகளிலும் சிறு பாலகர்களை நிலக்கரி வண்டியை இடுப்பில் கயிறுகட்டி இழுக்கச்செய்வதினா லுண்டாகும் நினைத்தற்கரிய துன்பங்களைப்பற்றி இவள் எழுதி அவர்களுக்கெல்லாம் பெரு நன்மையைச் செய்தனள். இவள் அவர்களுடைய துன்பங்களை எடுத்துக் காட்டுமுன், அவர்களுக்கு சூரிய வெளிச்ச மென்பதே தெரியாது; கல்வியும் அவ்வளவே. எப்பொழுதும் சிறு சந்துகளில் கரிவண்டிகளை குனிந்துகொண்டே இழுப்பதினால் நிமிர்ந்து நடப்பதே அருமை. விளையாட்டுக்கும் இவர்களுக்கும் சம்பந்தமேயில்லை. இடையில் ஓய்வில்லாமல் ஒரேகாலத்தில் 14, 15 மணி நேரம் வேலை செய்யவேண்டி யிருந்தது. ஆகையால் இவர்கள் சந்தோஷம் இன்னதென்று அறியவே அறியார்கள். சற்றேறக்குறைய இவர்கள் வாழ்க்கை மிருகஜன்மத்திற்கு சமானமாயிருந்தது. எலிசபெத் பெருமாட்டி இவர்களுடைய கஷ்டங்களையெல்லாம் பார்த்து மனம்வருந்தி அவைகளினின்றும் மீட்க ஜனங்களது கண்களைத்திறந்தனள். இவர் எழுதியபின்புதான் ஜனங்கள் 'பார்லிமெண்டு' மகாசபையை இது விஷயமாய் ஓர் சட்டம் ஏற்படுத்தும்படி தூண்டினார்கள். ஆனால் இச்சட்டங்கள் வெகுகாலம் சென்று ஏற்படுத்தப் பட்டாலும் அவைகளுக்கு மூலகாரணம் எலிசபெத்தே என்பதற்கு ஐயமில்லை. 1841ம் வரு முதல் 1846ம் வரு வரையில் இவள் லண்டனிலேயே யிருந்துகொண்டு படிப்பதும் கவியெழுதுவதுமாய் காலம்கழித்து வந்தாள். இப்பொழுது தான் இவளுக்கும், இவளைப் பிறகு மணஞ்செய்துகொண்ட

(Robert Browning) ராபர்ட் பிரௌனிங் என்பவருக்கும் முதல் முதல் சிநேக முண்டாயிற்று. இவ்விருவரும் ஒவ்வொருவருடைய கவித்திறமையைப்பற்றி முன்னமேயே கேள்விப்பட்டிருந்தனர். இவர்களுடைய சிநேகம் வரவர அதிகரித்து முடிவில் ராபர்ட் இவளை மணம்புரியக் கோரினர். இவள் அவர் விருப்பத்துக் கிணங்கின், அவருக்கு நோயினல் எப்பொழுதும் வருந்தும் தன்னால் யாதும் இன்பம் பயக்காது; மனத்துயரையே கொடுக்குமென்று அஞ்சி முதலில் தயங்கினர். ஆனல் அவர் வேண்டுகோளின்பேரில் இவள் சம்மதித்தும், இவளுடைய தகப்பன் மறுக்கவே இவள் 1846ம் ௵ செப்டம்பர்மீ ஒருவரும் அறியாமல் மணம்புரிந்துகொண்டு இங்கிலாந்தைவிட்டு இதாலியிலுள்ள பைஸா நகரத்தை அடைந்தனள். இங்கு கொஞ்சகாலம் தங்கி கடைசியாக பிளாரன்சைச் சேர்ந்தார்கள். அப்பொழுது இதாலி ஆஸ்திரியாவின் பந்தத்தினின்றும் விடுவித்துக்கொள்ள முயன்று வந்தது. எலிசபேத் அக்காலத்தில் தன்னாலியன்றவளவு அவர்களுடைய சுவாதீனத்தை மீட்க உதவிசெய்து மனங்களித்தனள். 1849ம்௵ இவளுக்கு ஓர் அருமைப் புதல்வன் உற்பவித்து இவளுடைய சந்தோஷத்தை அதிகரிக்கச் செய்தனன். 1850-ம் ௵ இங்கிலாந்தில் சமஸ்தான கவியாகிய வேர்ட்ஸ்வேர்த் என்பவர் இறக்க, சிலர் அந்த ஸ்தானத்திற்கு இவளை நியமிக்கலாமென்று சொன்னர்கள். அக்காலத்தில் இவள் பிரதாபம் அவ்வளவு அதிகரித்திருந்தது. இப்படி ("Italian") இடாலியர்களுக்கு உதவி செய்துகொண்டிருந்து 1861 ம் ௵த்தில் இவள் இவ்வுலகத்தைத் துறந்தனள்.

எவ்விதக் கஷ்டத்திலும் பொறுமையா யிருந்துகொண்டு, தன் துக்கங்களைப் பாராட்டாமல் அயலாருக்காகவே உழைப்பது இவளுக்கு ஒரு ஒப்பற்றகுணமா யிருந்தது. இவள் ஒருபோதும் தான் வெளியிட்டு சொல்வது இல்லை. ஆனல் மிகவும் முக்கியமான காலத்தில் நியாயத்திற்காக தன்னுயிரையும் துறக்கத்தயாரா யிருந்தவள். பிறர் சந்தோஷிப்பதைக் கண்டு தானுங் களிப்பதும், அவர்கள் துயருறுங்கால் விசனமடைவதும் இவளுடைய இயல்பு. தெய்வபக்தியை அதிகமாக உடையவள்.

இவளுடைய பிரியமுள்ள தோழியான மிஸ் மிட்பர்ட் இவளைப்பற்றிப் பின்வருமாறு வர்ணித்திருக்கின்றனள். மிகவும் மெலிந்து இளைத்த சிறு பெண்போ லுருவமும், வெகு அழகுள்ள கைகால்களும், உருண்டை முகமும், பெருந்தன்மை தோன்றும் பரந்த நெற்றியும், வெகு வனப்புவாய்ந்த வாயும், பவழம்போன்ற உதடும், மிக வெண்மையான பற்களும், வண்டுபோற் கரிய விழியும், மேகம்போன்ற அடர்ந்த கூந்தலும், இத்தகைய பேழகுவாய்ந்த பெண்பாலின் சிறந்த குணத்தையும், பிரதாபத்தையும் எடுத்துரைக்கற்பாலதோ, ஆயினும் நம்மாலியன்றவளவு இங்கு சுருக்கிவரைந்தனம்.

ஓர் எச்சரிப்பு.

பண்டிதை அசலாம்பிகை யம்மாள் எழுதியது:—

அறிஞர்களே! இத்தகைய பல விபரீதங்களும் பாலிகைகளுக்கு இந்த பாடசாலைப்பயிற்சி யின்மையினாலேயே விளைபவைகளாதலின் அப்பயிற்சியினால்நாம் அடைந்துவரும் லாபம் அதிகமே. பாடசாலைப் பயிற்சியுள்ள பெண்கள் பெருங் கல்விபெற்று அதனால் அறிவு விருத்தியடைந்து விளங்காவிடினும், பொதுவாய் வீணான வம்புக் கமிட்டிகளில் சேராதவர்களாகவும், விஷயாதி மர்மங்களில் ஆராய்ச்சி செய்யும் மனப்போக்கு அற்றவர்களாகியும், உபாத்தியாயருக்கு அஞ்சுதலால் கீழ்ப்படியுங் குண முடையவர்களாகவும், நடையுடை பாவனைகளில் நாகரீகத்தை யறிந்து நடப்பவர்களாய் வசைமொழி, சண்டை சச்சரவுகளில் அதிகமாய்ப் பழக இடமில்லாதவர்களாயும், கல்விப் பயிற்சியால் முகப்பொலிவு உள்ளவர்களாகவும் காணப்படுகின்றனர். இதையே நமக்கு லாபகரமாகவும் திருப்திக்கிடமான முகாந்தரமாகவும் மேலே குறிப்பிட்டதாம். இதற்கு மேல் அதிக பயனை நமது சிறுமிகள் பெறுவதற் கில்லாமல் பாடசாலைகளினின்றும் நிறுத்தப்படுகிறார்கள். நிறுத்தப்படவேண்டியது அவசியமே யாயினும், நிறுத்தப்பட்ட பின்னர் வீடுகளில் அப்பெண்களுக்குத் தங்கள் கல்வியை விருத்திசெய்துகொள்ளத்தக்க வசதிகள் கிடைப்பது அபூர்வந்தான். மாமிமார்களுடைய விரோத அபிப்பிராயமே பெரும்பான்மையு முண்டு. இப்பெண்கள் படிப்பதில் அவர்களுக்குச் சிறிதும் சம்மதமிராது. காரணம் தாங்கள் படிப்பில்லாதவர்களா யிருக்க இவர்கள்மட்டில் படிப்புள்ளவர்களாய்விடின் தங்கள் புதல்வர்களுக்குப் படிப்புள்ள மனைவியிடம் அதிக அன்பும், அதிக மதிப்பும் உண்டாகிவிடும் என்னும் பொறாமையே. பொதுவாய் நமது வீடுகளிலுள்ள வயது முதிர்ந்த மாதர்கள் யாவருக்குமே. தத்தம் புதல்வர்கள் இனிய முகத்துடன் தன் மனைவியிடம் பேசினாலும், நெருங்கிப் பழகினாலும், அன்பைக் காட்டி நடந்தாலும், சுயமாய் ஆடையாபரணங்களை வாங்கி யளித்தாலும், மனம் பொறுத்த லரிதென்பது நிச்சயம். இவர்களிற் சிலர் தமக்குள் இத்தகைய விஷயங்களைக் காண்பதால் விளையும் ஆத்திரத்தைச் சகிக்கமாட்டாதவர்களாய் வாய்விட்டே கூறிப் போர்மூட்டிக்கொண்டே யிருப்பார்கள்.

பாலிய சதிபதிகளும் சிலகாலம் மரியாதையாக விருந்து பிறகு அவர்களுக்கும் துணிவுண்டாகி ஒருவர்க்கொருவர் பெரியோர் சிறியோ ரென்பதின்றி வார்த்தைகள் தடித்து தெருவா ரெல்லாம் பஞ்சாயத்திற்கு வரும்படியும் வைத்துக்கொள்வதுண்டு.

இன்னுஞ் சிலர் மானத்திற்கஞ்சி வெளியில் விடாமல் அடங்கியே அவர்கள் அநுமதி கேட்டு அவர்கள் உள்ளமட்டில் தானே என நடப்பதுண்டு.

பின்னுஞ் சிலர் தாயின் சொற்கேட்டு குற்றமில்லாத மனைவியெனினும், அவளை யடித்துப் புடைத்து சதா பற்பல துன்பங்களுக் குள்ளாக்கி அப் பெண்கள் தற்கொலை செய்யத்தகுந்த அளவிற்கும் கொண்டுவந்து விடுவ துண்டு. அப்பெண்களும் அவ்வாறே இக்கஷ்டம் தாள முடியாமல் உயிர் விடுவதுண்டு. ஆனால் இவ்வித கொடுஞ்செய்கை அறிவிலாதவர்க ளென் றெண்ணப்படும் படிப்பில்லாத ஆடவர்களிடத்தில் தான் நேரிடுமென்பது பிசகு. நல்ல நிலைமையினும், தக்க பொருள்தேட்டமும், சாதாரணப் படிப் பும் உள்ள ஆண்பிள்ளைகளிடத்திலும் சம்பவிக்கின்றதுண்டு. நிற்க,

இன்னுஞ் சிலர் மனைவியின் போதனையையே குருவுபதேசமாகக் கொண்டு சாதுவாயுள்ள தாய் தந்தையரையும் கொடுமைக்குள்ளாக்கி அவர் களுக்கு மனைவியைக்கொண்டு படியரிசி யளக்கச்செய்து இனி ஏழேழுபிறவி யெடுப்பினும் புத்திரன் வேண்டியதில்லை யென்று அவர்கள் கண்ணீர்வடிக் கும்படிச் செய்வதுமுண்டு.

படிப்பில்லாத பெண்களாக மருமக்கள்மா ரிருந்தாலும் அவர்கள் தங் கள் தாய் வீட்டிலிருந்து அதிகமாய்ச் சீதன வரிசைகள் கொண்டு வரவில்லை யென்னுங் காரணங்களால் வெட்டுக் கருவிக ளுட்பட்ட பாக்கைப்போல சதா வயதுமூத்த மாமிவீட்டுப் பெண்டுகள் அனைவராலும் நிர்ப்பந்தப்பட் டே காலங் கழிக்கவேண்டும். ஆனால் இவ்விதத் துன்பங்கள் வரவர வெகு வாய்க் குறைவென்றே சொல்லவேண்டும். என்றாலும் பற்றறத்தவிர்ந்த பாடில்லை, முற்காலத்தில் மாமிநாத்திக் கொடுமைகள் மட்டில் இருந்தது. இக்காலத்தில் சிற்சில இடங்களில் நாம் மேலே கூறியபடி மருமகள் கொடு மை மகன் கொடுமைகளும் தோன்றி வருகின்றன. இதுவே குடும்ப நட வடிக்கைகளில் முற்காலத்திற்கும் தற்போதைக்கும் உள்ளமாறுதல்.

சிறுபான்மை இவ்வித மாறுபாடுகளுக் குட்பட்டிருப்பினும், நகரவாசி களாய் இலௌகிக விர்த்தி யுடையவர்களாயுள்ள ஆடவர்கள் பெரும்பான் மையும் தத்தம் மனைவிமாருக்குக் கல்வியை விருத்திசெய்யும் விஷயத்தில் தாமே துணிந்து ஊக்கஞ் செலுத்திச் சகாயர்களாகவே இருந்து வரு கிறார்கள். இதற்கு மேல்தான் நாம் ஆரம்பத்தில் எடுத்துக்கொண்ட அச்சத் திற் கேதுவாகிய அமிசம் யாதெனத் தீர ஆலோசிக்கவேண்டி யிருக்கிறது. அதாவது,

இவ்வாறு ஆடவர்களின் முயற்சியினால் கல்வி யபிவிர்த்தியைப் பெறும் பெண்கள் நன்னெறிப்படுவதற்கு இன்றியமையாததாகிய பல இனிய சரித் திரங்கள் நிரம்பிய நமது சுதேச பாஷையை நன்கு பயிற்றப்படாதவர்களாய் ஜீவனோபாய நிமித்தமாக ஆடவர்களால் பயிலப்படும் பிறதேச பாஷை யாகிய ஆங்கிலத்தில் பயிற்றப்பட்டு வருகிறார்கள். இதைப் பயில்வதே உயர் ந்த நாகரீகமெனவும் மதிக்கின்றனர். சுதேச பாஷையாகிய அஸ்திவாரத்தில்

பல மில்லாமல் மேற் சுவர்போன்ற அன்னிய பாஷையால் இவர்கள் அடையும் பயன் தீமையேயென்று சொல்லக்கூடும். ஏனெனில் ஒவ்வொரு பாஷைகளும் ஒன்றற்கொன்று உச்சரிப்பில் எவ்வளவு வித்தியாஸமுள்ளவைகளோ அதுபோல அப்பாஷைகளைப் பயிலும் மதஸ்தர்களும், வெவ்வேறு வித்தியாஸமான கொள்கைகளையும் நடையுடை பாவனைகளையும் பெற்றிருக்கின்றதல்லாமல் ஒரே தன்மைத்தாக விருக்கவில்லை. சுதேச பாஷையாகிய இனிய தமிழில் அழுந்திய தேர்ச்சி யிருக்குமாகில், அன்னிய பாஷைகள் ஒன்றல்ல. எண்ணிறந்தவைகள் படித்தாலும் தீமைவிளையாதென்பது திண்ணம். பெற்ற தாய் இன்னவளென்று அறியாது ஒப்பாரித் தாயின் குலங் கோத்திரங்களைச் சிலாசாசனமாக்கி வைத்துக்கொண்டவனைப்போல, சொந்த பாஷையில் நல்லறிவை விருத்தி செய்விக்கப் பெறுமல் அந்நிய பாஷையைப் பயிற்றப்படுவதினல் அப்பயிற்சிக்குள்ளாகும் மாதர்களின் மனப்போக்கு, சுய மதப்பற்று, தெய்வப்பற்று, சுற்றப்பற்று, சாஸ்திர நம்பிக்கை முதலிய நற்குணங்களினின்றும் விலகித் தாங்கள் புதிதாய்க் கவலையுடன் பயிலும் அந்நிய பாஷையிலும், அதிற் றேர்ச்சி யுடையவர்களிடத்திலும், அப்பாஷையைச் சுய பாஷையாகவுடைய வேற்று மதத்தினர்க ளிடத்திலும் ஓர்வித மதிப்பும், நம்பிக்கையும் உண்டாகி அதன்வழி அன்னாரின்நடையுடைபாவனைகளிலும் விருப்புடையவர்களாகித் தமது தாய்ப் பாஷையையும் தாய் மதத்தினையும் அதிற் பற்றுள்ள சிலர்களையும் அவமதித்து அவர்களை அறிவிலாதவர்களாகவும், தாமே உயர் நலம் பயக்கும் உத்தம உபாயத்தைக் கண்டுகொண்ட நுண்ணறிவாளராகவும் கருதத் தலைப்படுகின்றனர்.

ஸிம்பலின்.

(முன்தொடர்ச்சி)

இமோஜன்— நீங்க ளுரைத்தபடி நான் உங்களுடன் வரத் தயாராயிருக்கிறேன். ஆனல், முதலில் என் கைகளாகிய மண்வெட்டியால் பூமியை எவ்வளவு தூரம் தோண்ட முடியுமோ அவ்வளவு தூரம் தோண்டி அதில், ஈ, எறும்புகளினின்றும் காப்பாற்ற இவளை யடக்கஞ் செய்து, பிரேதக் குழியை இளந் தளிர், புஷ்பங்களா லலங்கரித்து, பின் ஜெபங்கள் செய்து, கருமங்களை முடித்து, என்னல் பெரு மூச்சுவிட்டு இரண்டு மூன்றுதரம் அழுத பின், உங்களுடன் வருகிறேன். பின்னல் நீங்கள் இட்ட வேலையைச் செய்யத் தயாராயிருக்கிறேன். என்னை இதுகாறும் அதிகப் பிரியத்துடன் ஆதரித்துவந்த எஜமானனை இங்கே இவ்விதம் விட்டுவிட்டுப் போகலாமா?

லூஷியஸ்— நல்ல வாலிபனே, என்ன ஆச்சரியம்! சிறிய பையனாகவிருந்து எனக்கு நல்ல புத்திகளைக் கற்பித்தாய். இனிமேலாக நான் உனக்கு எஜமானன் அல்ல, உன்னை என் பிதாவாக மதிப்பேன்.

மித்திரர்களே,

"மடல் பெரிது தாழை மகிழினிது கந்தம்
உடல் சிறிய ரென்றிருக்க வேண்டாம்—கடல்பெரிது
மண்ணீரு மாகாத தனருகே சிற்றூறல்
உண்ணீ ருமாகி விடும்."

"முற்று முணர்ந்த வரில்லை முழு வதூஉம்
கற்றெனை வென்று களியற்க—சிற்றுளியால்
கல்லுந் தகருந்தகரா கனங் குழாய்
கொல்லுலை கூடத்தி னால்."

என்றதுபோல் இச் சிறுபையன் எனக்கு நல்ல புத்தி சொன்னான். தவிர "அலர்கதிர் ஞாயிற்றைக் கைக் குடையுங் காக்கும்" என்பதுபோலவும் ஆள வந்தார், மகா பண்டித ராகிய கோலாகலனை யடக்கினதுபோலவும் என்னை இவ்வாலிபன் தன்னுடைய வார்த் தைகளினால் அடக்கிவிட்டான்.

நண்பர்களே! இப்பையன் எனக்கு மனித குணங்களைக் கற்பித்தான், ஆகையால் நல்ல புஷ்பங்கள் நிறைந்த ஒரு இடத்தைத் தேடி, கத்திகளாலும், வாள்களாலும், ஈட்டிகளாலும் ஒரு நல்ல குழியைத் தோண்டி, இப் பிரேதத்தை யடக்கஞ் செய்வோம். இவனை உங்கள் கையில் ஏந்தி வாருங்கள். வாலிபா! இவனை இராணுவவீரர்களுக்குத் தகுந்த ஆடம் பரத்துடன் அடக்கஞ் செய்வோம். விசனப்படாமல், கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டு சந்தோஷத்துடனிரு. துக்கம் சுகத்துக்குக் கார ணமா யிருக்கிறது. ஆகையால் இனிமேலாக நீ நல்ல பாக்கியசாலியா யிருப்பாய்.

என்று சொல்லி, அப்பிரேதத்தை இராணுவவீரர்கள் ஆடம்பரத்துடன் அடக்கஞ் செய் தபிறகு, இமோஜனை யழைத்துக்கொண்டு, லூஷியஸ் ரோமாபுரிக்கு வந்து பிரிட்டன் தேசத்தில் நடந்தனவற்றை சக்கரவர்த்தியிடத்தில் விவரமா யுரைத்தான். இதைக் கேட்டவுடன் சக்கரவர்த்திக்கு அடங்காக் கோபமுண்டாய், நல்லது, இன்றையதின மே யுத்தத்துக்குத் தயாரா யிருங்களென்று சொல்ல, உடன், யாவரும் ஆயுதபாணிக ளாய் பிரிட்டன் தேசத்தை நோக்கிச் சென்று அத்தேசத்தை நெருங்கினார்கள். இவர் களில் இமோஜனும் லூஷியஸுடன் போனாள்.

இது இங்ஙனமிருக்க ஸிம்பலீனுடைய அரண்மனையிலுண்டான வரலாற்றை இப் பொழுது விவரமா யுரைப்போம். க்ளோட்டன் வெட்டுண்டபின் அவனைக் காணாமல் அரசன் மனைவி துக்கசாகரத்தில் மூழ்கி, உடம்பெல்லாம் மெலிவுற்று சோர்ந்துகொண் டிருந்தாள். இவ்விதம் நெடுநாளாக வருத்தப்பட்டுக்கொண்டிருக்கையில் ஒருநாள்,

ஸிம்பலீன்— அங்கே சென்று என் மனைவி எந்த ஸ்திதியிலிருக்கிறாளென்று பார்த் துக்கொண்டுவா. க்ளோட்டனைக் காணாததினால் ஜுரம் வந்து பைத் தியம் பிடித்தவளைப்போல் தன்னுயிரை யிழக்குந் தருணத்தி லிருக் கிறாள். ஐயோ இச்சமயத்தில் என்ன செய்யவேண்டியதெனத் தெரிய வில்லை. கஷ்ட காலங்களில் எனக்குத் தேறுதல் வார்த்தைகள் சொல்லி எனக்கு உயிருக்குயிராயிருந்த இமோஜன் போன இடம் தெரிய வில்லை. பிரிட்டன் தேசத்தார் சண்டை செய்ய வந்திருக்கிற இச்சம

யத்தில் எனக்கு யுக்தி சொல்லக்கூடிய என் மனைவியும் பிராணவஸ்தையி லிருக்கிறாள். மூன்றாவது இச்சமயத்தில் அதிக உபகாரம் செய்யக்கூடிய அவளுடைய மகனும் எவ்விடம் போயினனோ அறியேன். "பட்டகாலிலே படும் கெட்ட குடியே கெடும்" என்பதுபோல நான் பல துக்கங்களால் சூழப்பட்டிருக்கிறேன். ஐயோ! என்ன செய்வேன்? எனக்குத் தேறுதல் செய்வார் யாரையுங் காணேன். (பிஸானியோவைப் பார்த்து) இமோஜன் போன இடம் தெரியாததுபோல் பாவனைக் காட்டுகிற உன்னைச் சித்திரவதை செய்து உள்ளதை யறிந்துகொள்ளுகிறேன் பார்.

பிஸானியோ—மகாராஜாவே! நான் உங்களைச் சரண மடைந்தேன், என்னுடைய உயிர் உங்கள் கையில்தானிருக்கிறது. உண்மையாகச் சொல்லுகிறேன், இமோஜனிருக்கிற இடமும், அவள் எப்பொழுது எதற்காகப் போனாளென்ற விபரமும் யான் அறியேன்.

ஒரு பிரபு— இமோஜன் போன தினத்தில் க்ளோட்டன் இங்கேதானிருந்தான் நான் நன்றாய் அறிவேன், அவன் பொய் சொல்லவில்லை. க்ளோட்டனைத் தேடிப்பார்த்தால் காணலாம்.

ஸிம்பலேன்— இப்பொழுது முக்கியமான விஷயங்களைப் பற்றி ஆலோசிக்கவேண்டியிருப்பதால் உன்னை இப்பொழுது விட்டுவிட்டேன். பின்னால் உனக்குத் தக்க ஏற்பாடு செய்துகொள்ளுகிறேன்.

பிரபு— ரோமன் ஜாதியார் படையெடுத்து உங்கள் தேசத்தில் பிரவேசித்திருக்கிறார்கள். நாம் அதற்குத்தக்க ஏற்பாடுகள் செய்யவேணும்.

ஸிம்பலீன்— இச்சமையத்தில் எனக்கு புத்திசொல்ல என் மனைவியையும் காணேன் க்ளோட்டனையும் காணேன், என்னசெய்வேன்? பித்தம் பிடித்தவனைப் போலாய்விட்டேன்.

பிரபு— நீங்கள் செய்யவேண்டிய தொன்றுமில்லை, நம்முடைய இராணுவ வீரர்களை ஒன்றாய்ச்சேர்த்து யுத்தத்துக்குப் புறப்படவேண்டியதைத் தவிர இப்போது வேறேஒன்றும் செய்யவேண்டாம். ஆலோசிப்பதில் பிரயோசனமில்லை.

ஸிம்பலீன்— அப்படியே செய்வோம், நம்முடைய அதிர்ஷ்டம்போல நடக்கட்டும் போகலாம் வாருங்கள் (பிஸானியோவைத் தவிர மற்றவர்கள் போய் விட்டார்கள்.)

பிஸானியோ—இமொஜனிறந்த சமாசாரம் பாஸ்துமஸூக்குத் தெரிவித்தபிறகு அவனிடத்திலிருந்து ஒருகடிதமும்கிடைக்கவில்லை. இமொஜனிடத்திலிருந்து ஒருசங்கதியும் தெரியவில்லை. க்ளோட்டன் எந்தஸ்திதியிலிருக்கிறானென்றும் அறியேன். இவர்கள் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்களோ? இமொஜன்! நீ எவ்விதம் தவித்துக்கொண் டிருக்கின்றனையோ நீ ஆண்வேடந்தரித்து ரோமாபுரிக்குப் போகவேணுமென்று சுலபமாகச் சொல்லிவிட்டேன். நீ படுகிற கஷ்டத்தை நானு இப்பொழுது பார்க்கிறேன் என்று சொல்லி அவனும் வந்தவழி போய்விட்டான்.

லூஷியஸ் தன்சேனைகளைச் சேர்த்துக்கொண்டு பிரிட்டன் தேசத்தின் மேல் படையெடுத்துப் போனதாக முன்னுரைத்தோம். இவ்விரு ஜாதியாரும் அதிக பயங்கரமாக யுத்தம் செய்துகொண்டிருக்கையில் பெலாரியஸ், கைடீரியஸ் ஆர்விராகஸ் இம்மூவரும் வசித்துக்கொன்டிருக்கிற குகையில் நடந்தனவற்றை விவரிப்போம்

கைடீரியஸ்— நம்மைச் சுற்றிலும் அதிகசத்தம் கேட்கிறது, என்ன சங்கதியோ அறியேன்.

பெலாரியஸ்— ரோமன் ஜாதியாருக்கும் பிரிட்டன் தேசத்தாருக்கும் யுத்தம் நடக்கிறதென்று தோன்றுகிறது. நாம் இதைவிட்டு சீக்கிரம் ஓடிப்போவோம் வாருங்கள்.

ஆர்விராகஸ்— ஒருவேலையும்செய்யாமல் இங்கேஅடைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறதினால் நமக்கு என்ன சுகமுண்டு. அங்கே சென்று என்னவென்று பார்த்து நம்மாலான உபகாரத்தைச் செய்துவிட்டு வருவோம். சீக்கிரம்போவோம்.

கைடீயேஸ்— நாம் இவ்விதம் ஒளித்துக்கொண் டிருக்கிறதினால் நமக்குஎன்ன பிரயோசனமுண்டு? நாம் அங்கே போகாமற்போனால் ரோமன் ஜாதியார் நம்முடைய ஸ்திதியைஅறிந்து பிரிட்டன் தேசத்தாரென்று எண்ணிநம்மை ஒன்றில் கொல்லுவார்கள்; அல்லது நம்மை அவர்களுடன் சேர்த்து சண்டைசெய்யச்சொல்லி சண்டை முடிந்தபின் நம்மை வெட்டுவார்கள்; இது திண்ணம், பிதா! என்னசொல்லுகிறீர்கள்.

பெலாரி— பிள்ளைகளே! நாம் சீக்கிரம் மலையினுச்சியில் போய் ஒளித்துக்கொள்ளுவோம். சண்டையில் அரசனுடைய பக்கத்தில் சேரக்கூடாது, ஏனென்றால் க்ளோட்டன் இறந்துபோன விபரம் ஒருவரும் மறந்திருக்கமாட்டார்கள். அவர்களுடைய சேனையில் நாம்புதிதாயிருப்பதினால் நாம் எவ்விடத்திலுள்ளவர்களென்றும்,நம்முடையசமாசாரங்களைத் தெரிவிக்கும்படியாயும் உத்தரவு செய்வன். அப்பொழுது க்ளோட்டனிறந்தது வெளியாகும்! அது கேட்டவுடன் அரசன் நம்மை சித்திரவதை செய்து நம்முயிரை வாங்கிவிடுவன் 'ஆகையால் சீக்கிரம் மலையினுச்சியில் போய் ஒளித்துக்கொள்ளுவோம் தாமதிக்கவேண்டாம். போவோம் சீக்கிரம்'

கைடீ— இச்சமயத்தில் இந்த பயத்தை வைத்துக்கொண்டிருக்கிறது உமக்குத் தகுதியில்லை. நீங்கள் சொன்ன காரணமும் எங்களுக்குத் திருப்தியாகவில்லை "பிதா சண்டைக்குப் போகலாம் வாருங்கள்" ஏ தம்பி! சீக்கிரம் புறப்படு நேரமாய் விட்டது.

ஆர்விராகஸ்— ரோமன் ஜாதியாரும் பிரிட்டன் தேசத்தாரும் மும்முரமாய்ச் சண்டை செய்கிற இச்சமையத்தில் தானு நம்மைப்பார்த்து எங்கேயிருந்து வந்தீர்களென்று கேட்கப்போகிறார்கள். உமக்குப்பைத்தியம் பிடித்துவிட்டதா? பிதா! நான் இதோபோய் வருகிறேன் விடைதரவேணும்.

பெலாரியஸ்— சேனையிலுள்ள அனேகம் பேர்களுக்கு என்னை நன்றாய்த் தெரியும் ஆகையால் என்னைக்கண்டுபிடித்து அரசனிடத்தில் சொல்லுவார்கள் அதினிமித்தம் நமக்கு ஆபத்துநேரிடும். இவ்வளவு வருஷத்தில் என்னை மறந்துபோ யிருப்பார்களென்று நீங்கள் சந்தேகிக்கலாம். நான் க்ளோட்

டனை சிறுவயதில்தான் பார்த்தேன். அவனைக் கண்டவுடன் அவன் இன்னுனென்று நிச்சயமாய்ச் சொல்லவில்லையா, ஆகையால் அங்கே போக வேண்டாம். தவிர இந்த அரசனுக்கு நாம் உபகாரஞ் செய்யவேண்டிய கடைமையுமில்லை; சீக்கிரம் மலையினுச்சிக்குப் போவோம் வாருங்கள். சீக்கிரம் போவோம்.

கைடரி— பிதா! சீக்கிரம் சண்டைக்குப்போகலாம் சண்டை முடிந்தபின் அங்கே போனால் பிரயோசனமில்லை. எங்களிருவரையும் ஒருவரும் அறியமாட்டார்கள். நீங்களோ முன்னிலும் இப்பொழுது அதிகவயது சென்றவராய்விட்டீர்கள் ஆகையால் நம்மைக்கண்டால் ஒருவருக்கும் இன்னுரென்று கண்டுபிடிக்க முடியாது, தாமதியாமல் சண்டைக்குப் போகலாம், செலவு கொடுக்கவேணும்.

ஆர்விரகஸ்— சூரியன்மேல் ஆணையிடுகிறேன் நான்இதோ சண்டைக்குப்போகிறேன். மனிதர்கள் இறக்கிறதைக் காணுத ஜென்மம் என்ன ஜென்மம்? காட்டு மிருகங்களுடைய இரத்தத்தைத் தவிரவேறே இரத்தத்தை இதுவரையில் காணவில்லையே! என்ன பரிதாபம்! வேட்டைக்குப்போகிற சமயத்தில் தவிர வேறே விஷயங்களில் குதிரையேறிப் போனதையும் காணவில்லை. குதிரைகளை ஒட்டுகிறதற்குத் தூண்டுதல் செய்யும் முள்ளையும் நான் இதுவரையில் கண்டதேயில்லை. ஐயோ! சூரிய கதிர்களின் உபயோகத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு நான் உபயோகமற்றவனு யிருக்கிறதை நினைக்கிறபோது என் மனம் வெட்கத்தால் வாடித் துடிக்கிறது; பிதா! தயவுசெய்து சண்டைக்குப்போக உத்தரவு கொடுங்கள், நேரமாய் விட்டது.

கைட— கடவுள் பேரில் ஆணையிடுகிறேன், நான் யுத்தத்துக்குப் போகத்தயாராயிருக்கிறேன். பிதா எங்களை யாசீர்வதித்து அனுப்புங்கள், அதினுல் எங்களுக்கு க்ஷேமமுண்டாகும். இல்லையானுல் எங்களுக்குவரப்போகிறதையனுபவித்துக் கொள்ளுகிறேம்.

ஆர்விராகஸ்— நானும் அவ்வண்ணமே வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன். பிதா, நீங்கள் பயப்படுகிறதினுல் வரவேண்டாம்; நாங்கள் போய் வெற்றியுடன் சீக்கிரம் திரும்பி வருகிறேம், விடைகொடுத்தனுப்ப வேண்டிக்கொள்ளுகிறேம்.

பெலாரியஸ்— இதைப்பற்றி வீணுய் வழக்காடுவதில் பிரயோசனமொன்றுமில்லை. நீங்களோ உங்களுடைய உயிர்களைத் திரணமாக நினைக்கிறீர்கள். இப்படியிருக்க நான் ஏன் என்னுயிரைப் பிரமாதப்படுத்திக் கொள்ளுகிறேன்? மைந்தர்களே! சண்டைக்குப் போகலாம் வாருங்கள். உங்கள் இஷ்டம் போல் செய்யுங்கள் இச்சண்டையில் நீங்கள் வெற்றிபெறக்கடவீர்கள், இதில் நீங்கள் இறந்தால் அதேஎனக்குப் படுக்கையிடமாகும். நான் இவ்விடத்தில் தானே என்னுயிரை விடுவேன் கடவுளே! இந்த யுத்தத்தில் இவர்களுக்கு வெற்றியைக் கொடுக்கவேணும், தாமதிக்கவேண்டாம் சீக்கிரம் போங்கள் (தனக்குள்) இதுதான் இவர்களுக்குத் தகுந்த சமயம். இவர்களுடைய நரம்புகள் படபடவென்று துடிக்கின்றன. சிற்றரசர்களுக்குரிய இரத்தம் இவர்கள் முகமெல்லாம் விரைவில் ஓடி தாங்கள் சிற்ற

ரசர்களென்று ரூபிக்கக் கூடிய சமயமாயிருக்கிறது. மைந்தர்களே! சீக்கிரம் போகலாம், தாமதிக்கவேண்டாம்.

கைடீரியஸ்.

ஆர்விராகஸ்— இதுவரையில் இதைப்போல் சந்தோஷ மடைந்ததேயில்லை. பிதா! நாங்கள் இதற்காக வந்தனமளிக்கின்றோம்.

என்று சொல்லி மூவர்களும் ஆயுதபாணிகளாய் யுத்தத்துக்குப் புறப்பட்டார்கள்.

வி. கோபால ஐயங்கார் பி. ஏ,

சத்தியவதி.

3-ம். அதிகாரம்.

அந்த மறுநாள் முதற்கொண்டு ஸ்திரீகள் எங்கு பார்த்தபோதிலும் சத்தியவதியின் தப்பிதங்களையே சொல்லிக்கொண்டு மூக்குகளின்மேல் விரல்களைவைத்து ஆச்சரியப்படத் தலைப்பட்டார்கள். அவர்கள் சத்தியவதியினிடம் முதல்முதல் கண்டுபிடித்த பெரியதப்பிதம் பகலில் தன் புருஷனுடன் பேசியதாம். இதென்ன ஆச்சரியமோ? யசோதையம்மாளின் இரண்டாவது மருமகள் மாமனார் பார்த்துக்கொண் டிருக்கையிலேயே நேற்று புருஷனுடன் குசுகுசுவென்று பேசினாளென்று சொல்பவள் ஒருத்தியும், எப்பொழுதுமில்லாத இப்பேர்ப்பட்ட விநோதமான விஷயங்கள் உண்டாவதைப் பற்றி காலத்திற்கு ஏதோ வந்ததென்று சொல்பவள் ஒருத்தியும், இக்காலத்தி லிருப்பவளுக்கு அடியோடு மாமியார் மாமனார் லக்ஷியமே யில்லையென்று சொல்பவள் ஒருத்தியும், நம்முடைய காலத்தில் பகல்காலத்தில் புருஷனுக்கு முன் ஒருபெண் நின்றால் அவள் பிழைத்திருப்பாளா வென்று சொல்பவளொருத்தியும், நான் அவளுக்கு மாமியாயிருந்தால் இப்பேர்ப்பட்ட ஆட்டங்களுக்கு இடங்கொடுப்பேனா வென்று சொல்பவ ளொருத்தியும், முற்காலமா யிருக்கும்பட்சத்தில் இப்பேர்க்கொத்த காரியங்களைச் செய்ததற்கு வாழைப்பட்டையை உரிப்பதுபோல் தோலை யுரித்துவிடுவேனென்று சொல்பவளொருத்தியும், கிணற்றண்டையிலும், ஸ்நானஞ்செய்கிற விடத்திலும் சேர்ந்து கிழங்கள் நானாவிதமாக கைகளை நீட்டியும், வார்த்தைகளை நீட்டியும் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். சத்தியவதியின் சொந்த மாமியார் வீட்டில் அவளை திட்டினதிட்டிற்கு அளவே கிடையாது. சத்தியவதியினிடம் அந்த ஊரார் கண்டுபிடித்த இரண்டாவது தப்பானது இவளுடைய படிப்பு. இவளுடைய தாய்தந்தையர்கள் படித்தவர்களாதலால் இவளைப் பாலிகா பாடசாலைக் கனுப்பியும், சாவகாசம் நேர்ந்தபோதெல்லாம் தங்கள்வீட்டில் பாடஞ்சொல்லிக்கொடுத்தும், சத்தியவதிக்கு தெலுங்கில் உருசியுண்டாக்கி நன்றாய் வாசிக்கவும், எழுதவும், படித்தவிஷயத்தின் அர்த்தத்தைத் தெரிந்து

கொள்வதற்கும், கற்பித்துவந்தது மல்லாமல், சமயம்நேர்ந்தபோ தெல்லாம் கதை, லோகவியவகாரம் முதலியவைகளின் மூலமாக நல்ல நீதிகள் மனதில் பதியும்படி போதித்தும், சத்தியம் பொறுமை முதலிய சற்குணங்களையும் உண்டாக்கி விருத்தியடையும்படி செய்து வந்தார்கள். இதனால் இவள் சன்மார்க்கத்திலேயே நடந்துவந்தாள். தற்காலத்தில் அரைப்படிப்புப் படித்தவர்களும், படிப்பிலாதவர்களும் சாதாரணமாய் கலியாணமானவுடனே தங்கள் பெண்ஜாதிகளை பாடசாலைக்கு அனுப்பக்கூடாதென்று தங்கள் மாமனார்களுடன் சண்டைசெய்வது போலல்லாமல், நாராயணமூர்த்தி தன்மனைவியை படிப்பிப்பதற்காக மாமனார், மைத்துனன், மற்றுமுள்ளவர்களுக்கு மனவருத்தமில்லாமல், யாவரு மறியாதபடி, தானும் புத்தகங்களை வருவித்துக் கொடுத்து இரகசியமாய்க் கற்பித்து வந்தார். அதனால் சத்தியவதி வித்தையிலும், புத்தியிலும் தனக்கிணை யொருவருமில்லையென்று கண்டோர்கூறும்படி அதிகமாக தேர்ச்சியடைந்தாள். தற்காலத்தில் அற்பபடிப்பு படித்த சில பெண்கள், அல்லிஅரசாணிமாலை, புலந்திரன்களவு, தேசிங்குராஜன்கதை, ஏணியேற்றம், ஏலப்பாட்டு முதலியவைகளைப் படித்து காலங் கழிப்பதைப்போலக் காலத்தைக் கழிக்காமலும், அப்பேர்ப்பட்ட சிருங்கார புத்தகங்களின் பேரையும் கேட்க விருப்பமில்லாமலும், தனக்குச் சாவகாசமுண்டான காலங்களில் பதிவிரதா சிரோன்மணிகளின் சரித்திரங்களையும், நீதி நூற்களையும், படித்துக்கொண் டிருப்பாள். பக்கத்திலிருக்கும் பெண்களுக்கு, இதர பெண்களின்மீது குற்றங் கூறுவதையே தொழிலாகக்கொண்டு காலத்தைக் கழிக்கும் பெண்களுடன் இவள் கூடாமலிருப்பதைக் குறித்து வருத்தமா யிருந்தது. இதன்றியும், அவள் சொக்கட்டான், பந்து, கழங்கு, அம்மனை முதலிய ஆட்டங்கள் ஆடுவதைவிட்டு சதா படித்துக்கொண் டிருக்கிறாளென்பதைக் குறித்தும் அவள்மீது அவர்களுக்குக் கோபமாயிருந்தது. சத்தியவதியின் மாமியார், எவ்விதத்திலாவது அவளுடைய படிப்பை நிறுத்தவேண்டுமென்று மன உறுதிகொண்டு, "பெண் வாசித்துக் கெட்டாள், புருஷன் வாசியாமற் கெட்டான்" என்கிற பழமொழியை யுதாரணமாகக் காட்டி, ஸ்திரீகள் படித்து கச்சேரியில்போய் உத்தியோகஞ் செய்யப்போகிறார்களா? ஆகையால் உனக்கு படிப்பு என்னத்திற்கு, அதை விட்டுவிட்டு வீட்டு வேலைகளைப் பாரென்றும், அக்கம்பக்கத்தி லுள்ளவர்கள் நீ எக்காலமும் படித்துக்கொண்டிருப்பதைப்பார்த்து சிரிக்கிறார்களென்றும், அதனால் எனக்கு தலையிறக்கமாயிருக்கிறதென்றும், பலவாறு நிந்தித்து, படிக்கக் கற்றுக்கொண்ட பெண்ணும், சமையல்செய்ய கற்றுக்கொண்ட புருஷனும் இல்லற தருமத்துக்குரியராகார்களென்பது உண்மையென பலவிதமாக திட்டுவாள். சிலவேளை சத்தியவதியின் புத்தகங்கள் தன்கையிற் கிடைத்தால் அவைகளைக் கிழித்தெறிந்துவிட்டு, நயத்திலும் பயத்திலும் திட்டியும், அடித்தும் தன்வல்லமை முழுவதையும் உபயோகித்து வந்தாளேயொழிய சத்தியவதியினுடைய வாசிப்பை

தன்னால் நிறுத்த முடியவில்லை. சத்தியவதி இவைகளையெல்லாம் பொறுத்துக்கொண்டு பதில்வார்த்தை ஒன்றும் பேசாமல், பகற்காலத்தில் போஜன முண்டு தன் மாமியார் படுத்துக்கொண்ட பிறகு, தன் அறைக்குட்சென்று கதவைத் தாளிட்டு படித்துக்கொண் டிருப்பாள். இராத்திரி காலத்திலும் இவ்விதமாக தன் கல்வியை விருத்தி செய்துகொண்டு வந்தாள். படிப்பில் ஆசை ஒன்றுமாத்திரம் இருக்கும்பட்சத்தில் எவ்விதத்திலும்கற்றுக்கொள்ளலாம். ஆசை யில்லாமற்போனால், எத்தனை புத்தகங்க ளிருந்தபோதிலும் அதனால் ஒரு பிரயோஜனமும் ஆகமாட்டாது.

சத்தியவதியிடம் அவ்வூரார் கண்டுபிடித்த மூன்றாவது தப்பிதமாவது யாதெனில்: தான் சுத்தியாயிருப்பதுடன், தன்வீட்டுக் காரியங்களை யெல்லாம் சுத்தமாய் வைத்துக்கொண்டிருப்பதுதான்.

மாயாபுரி விநோத கதை.

136-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.

இப்படியாக மங்களாம்பாளிடம் உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு அவிநாசிபோய் மூத்தம்மாள் வீட்டினுட்புகுந்து சின்னம்மா! என்று கூப்பிட்ட மதுரவசனங் காதிற்பட்டவுடனே, மரணதறுவாயிலிருப்பவர்க்கு அமிர்த சஞ்சீவி கிடைத்தாற்போல மனமிக மகிழ்ந்து தனது துயரமெல்லாவற்றையும் மறந்து ஓடிவந்து தன் பாதத்தில் பணிந்த ஜகதீசனை யிருகைகளாலுந் தூக்கி மடியில் வைத்து முத்தமிட்டு, அப்பா! என் செல்வக் குழந்தாய்! நீ க்ஷேமமாய் வந்து சேர்ந்தாயோ? உன் எண்ணம் நிறைவேறிற்றோ? என்று வினவ அம்மா! உமது பூர்ணகிருபையும், ஆசீர் வசனமும் இருக்கும்போது எனக்கென்ன குறைவு இருக்கின்றது? எல்லாம் நிறைவேறிற்று. அஃதிருக்கட்டும் வயலூர் சமாசாரம் ஏதாவது தெரியுமோவென்று கேட்க, அவள் அப்பா குழந்தாய்! அந்த வயிற்றெரிச்சலை யென்னென்று சொல்வேன்? நான் உனது சொல்லின்படி மங்களாம்பாளுக்கு ஆறுதலும், திடமும் கூறிக்கொண்டிருக்கையில் அவளுக்குவிவாக நிச்சயமாயிற்று. அதுகேட்ட அப்பொழுதே அவள் வியாதிப்பட்டு எவ்வித வைத்திய சிகிச்சையாலும் சொஸ்தப்படாமல் மரணகாலத்தையும், உன்வரவையு மெதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில் ஒருநாளிரவில் அவள்மாயமாகக் காணமற்போனாள். அவளுடைய தகப்பன் உலகமுற்றுந் தேடிப்பார்த்தும் அவள் அகப்படாமையால் கடுஞ்சினத்தோடு, என்பர்த்தாவிடம்வந்து அடாமூடா குடிகேடா! உன்னாலேதான் இந்த நிந்தனைக்காளானேன். நீயே என்னை மோசஞ்செய்தாய். என்வலுமையை நீயறியாயா? நல்லது உனக்குத் தகுந்தபுத்தி சொல்கிறேனென்று கறுவிக்கொண்டு போனான். பிறகு ஒருவாரஞ் சென்றதும் புஜங்காபுரியிலிருந்து இராஜகிங்கரர்கள் வந்து என் பர்த்தாவைப் பிடித்துக்கொண்டு போனார்கள். அப்பொழுது துப்புசுவாமி ஐயர் வந்து என்கணவனைப்பார்த்து அடா! இப்பொழுது என்ன சொல்கிறாய்? உன் தோழர்களும் சீகிரம் வருவார்கள். நீங்கள் அடையப்போகிற கதியைக் கண்குளி

ரக்கண்டுகளிக்க நானும் வருவேன், போவென்று சொன்னான். பிறகு எனக் கொன்றுந் தெரியாது. பித்தம் பிடித்தவள் போலானேன். இன்று உன்னைக்கண்டதும் கண்திறந்து பார்த்தேன். மனமகிழ்ச்சி கொண்டேன். வானத்தை யெதிர்நோக்கி வாடும் பயிர்போல உனது வரவுக்கெதிர் பார்த்திருந்த எனக்கென்ன சொல்லுகிறாய் என்றாள். ஜகதீசன், சின்னம்மா! உமக்கொரு குறைவும் வாராது. சிறிது நேரத்துக்குள் மங்களாம்பாள் உம்மைக்கண்டு பேசுவாள். அவளோடு மகிழ்ந்திரும். நான் விடியுமுன் உம்மைவந்து காண்பேன். என் தந்தையிடம் போய்வருகிறேன். நீங்கள் ஒன்றுக்கும் அஞ்சவேண்டாமென்று கூறிப் புஜங்காபுரிபோய் அவ்விடமிருக்கும் சிறைச்சாலைக்குப் பக்கத்தில்போய் நின்றுகொண்டிருந்தான்.

அப்பொழுது பாதியிரவாயிற்று. காவற்காரர்களும் அயர்ந்து நித்திரைபோனார்கள். சற்றுநேரம் பொறுத்து அச்சிறைச்சாலையைச் சுற்றிவருகையில் "சுவாமி! நமதுகதி யிப்படியாயிற்றே; இனிச்செய்வதென்ன? நாளைக்கோ நாளன்றைக்கோ நமக்கு மரணம் சம்பவிக்குமென்பதில் தடையில்லை. நமது புத்திரனை யினிப்பார்ப்போமென்கிற நம்பிக்கையு மொழிந்தது. நமக்கு அன்ன தாதாவாயிருந்த பிள்ளை யவர்களுக்கும் அபாயம் வந்துவிட்டது. தர்மம் தலைகாக்கும் என்கிற ஆப்தவசனமும் பொய்த்துப் போயிற்று. பாபியாகிய எனக்கு உபகாரம் செய்யாதிருந்தால் அவர்களுக்கு இந்தக்கெடுதி நேரிட்டிராது; இந்தக் காட்சி காணவோ நான் பெண்ணாகப் பிறந்தேன். நான் அவிநாசிக்குப் பெண் கேட்கப் போகாதிருக்கும் பட்சத்தில் ஒரு கெடுதியும் வந்திராது. சுவாமி! தமது புத்தியைக் கேளாமல் அவிநாசி போகவேண்டுமென்று பிடிவாதமாய் நின்று, தேவரீருக்கும், எனது உபசாரிகளுக்கும் பெருங் கேடுவிளைத்த மஹா பாவியாகிய எனக்கு என்ன கதி கிடைக்குமோ தெரியவில்லை. இனிமேல் செய்வதென்ன? என்று கூற, அதற்கு மறுமொழியாக அம்மா! எங்களுக்கு நேர்ந்த துன்பத்தைப்பற்றித் தேவரீர் கவலைப்படவேண்டுவதில்லை. குரு சுவாமியார்க்கு நேர்ந்த அவமானமும், துன்பமுமே யென்மனதை வருத்துகின்றது. அதற்கொரு பரிகாரமும் செய்யச் சக்தியில்லாத மஹா பாவியாய்விட்ட என்விதிக்கே நொந்து வருந்துகிறேன் என்று கூறிய தொனிகேட்டு இதுதான் நமது மாதாபிதாக்க ளிருக்குமிடமென்று கருதி யங்கேயே நின்றுகொண்டிருந்தான். அப்பொழுது சிவசுவாமி ஐயர் அவர்கள் பிள்ளையவர்களே! எனக்கு அன்னவஸ்திரங் கொடுத்து உதவிசெய்த உமக்கு இக்கெதிவருதல் கூடாது. நீர்தான் எனக்கு உபகாரியா யிருந்ததற்காகச் சிறைச்சாலையிற் குடும்பத்தோடு பிரவேசஞ் செய்தீர்கள். இந்தச் சுந்தர ஐயரவர்கள் ஒருநாள் தமது வீட்டில் வைத்திருந்ததேயன்றி வேறில்லை. அதற்காக அவரும் துக்கப்பட வேண்டியதாக நேர்ந்ததே யிதென்னபாபம்! ஒருவனால் பலர் கஷ்டப்படுவதும், பலரால் ஒருவன் கஷ்டப்படுவதும் உலக வியற்கையாலும் காரணமில்லாமல் என்னொருவனால் இத்தனை ஆத்மாக்கள் கஷ்டப்படுவதை நினைக்குந்தோறும் நெஞ்சம் புண்படுகின்றது. அத்துடன் நமது செல்வப் புத்திரர் காணமற்போனது பொறுக்க முடியாத துயரம். எல்லாவற்றுக்கும் தெய்வத்தையே நம்பியிருக்கிறேன். ஒரு கெடுதியும் வாராது; நன்மையாகவே முடியுமென்கிற நம்பிக்கை பூரணமாக விருந்தாலும் மனமட்டும் பதைப்பு அடங்கவில்லை யென்று கூறியவுடன் அவர் கண்களினின்றும் முத்துகள் போல நீர்த்துளிகள் சிந்தின. அதைக்கண்ட மற்றவர்களும் கண்ணீர்சொரிந்து கலங்கி யழுதார்கள். இவற்றைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த ஜகதீசன் நமது ஜனங்கள் மெத்த வருந்தினார்கள். இதுதான் சமையமென்று கருதி இதோ நான்வந்தேன் நான்வந்தே னென்று சொல்லிக்கொண்டே யவர்களுக்கு மத்தியில் வந்து நின்று தன் பிதாவை வணங்கினான்

அப்பொழுது அவருக்கு உண்டான சந்தோஷ மெப்படி யிருந்திருக்குமென்று இதைப் படிப்பவர்களே ஊகித் தறிந்துகொள்ள வேண்டியது. உடனே விஜயலட்சுமி அம்மாள்! பாதங்களிற் பணிந்து தாயே வருந்தவேண்டாம், மனத்துயரொழியுங்கள். உங்களை யிவ்வளவு துயரத்தில் வந்து காணும்படியாக இருந்த என் விதியையே நொந்துகொள்ள வேண்டும். இனிக் கவலையை விடுங்களென்ற வுடனே தன் அருமைக்குமாரனது தீங்குரலைக்கேட்ட தாய் தன்னை மறந்து, இன்னது செய்வதென்று தெரியாமல் சிறிதுநேர மிருந்துவிட்டாள். எல்லாரும் ஆச்சரியத்தால் பிரமித்திருந்தார்கள். அப்பொழுது தாயானவள் தன் புதல்வனை வாரித் தழுவி முத்தமிட்டுத், திருமேனி முழுவதையும் தன் மெதுவான கைகளால் தடவி அப்பா குழந்தாய்! இப்பொழுதாவது உன் முகத்தைப் பார்க்கும்படியா யிருந்ததே. நீயும் இத்துயரம் அனுபவிக்க வந்துவிட்டாயோ? இதுவுமெங்கள் கர்மந்தானென்று கூற சிவசுவாமி ஐயர் முதலாக ஒவ்வொருவரும் அவனைக் கட்டித்தழுவி முத்தமிட்டுக் கொஞ்சிக் களித்தார்கள். தந்தையானவர் குழந்தாய்! நீ யிதுகாலும் யாதுசெய்தாய்? உன்க்ஷேம சமாசாரம் கூறு என்ன, அவன் அப்பா! சற்றுநேரம் பொறுத்துச் சொல்லுகிறேன் என்றவுடன் அவர்களுக்கு நித்திரை மயக்க முண்டாகத் தங்களை மறந்து தூங்கிவிட்டார்கள். உடனே ஜகதீசன் அவர்களோடு மாயாபுரிபோய்ச் சேர்ந்து மங்களாம்பாளிடம் வரும்போது அவள் சௌந்தரவல்லியோடும், சின்னம்மாளாகிய முத்தம்மாளோடும் எதிர்கொண்டு வந்து அழைத்துப்போய் ஓர் இரத்தினாசனத்தில் உட்காரச்செய்து அவன் மனங்களிக்க இன்பமான மதுரவசனங்கள் பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது முத்தம்மாள் அப்பா! உனக்கு இவ்வளவுமகிமை யுண்டாகச்செய்த ஆண்டவன் திருவருள் நீடூழி வாழக்கடவது. உன் தாய்தந்தையரைக் கண்டாயா? எனச், சின்னம்மா! இதோ எல்லாரும் வந்திருக்கிறார்கள். அவர்களை நாம்போய்ப் பார்ப்போமென்று கூறி மங்களாம்பா! உன்மாமியார் மாமனார் முதலாயினோர் வந்திருக்கிறார்கள். அவர்களைப் பார்க்க வேண்டாமா? அவர்கள் மெத்தவுங் களைத்திருக்கிறார்கள். சில சிற்றுண்டியான வர்க்கங்களோடு வாவென்றான். அவள் உள்ளமும் உடலும் பூரித்துப் பக்கத்திருந்த பணிவிடைப் பெண்களின் முகத்தை நோக்கினாள். குறிப்பறிந்த அவர்கள் அந்தக்ஷணமே சென்று வேண்டியவற்றை யெடுத்துக்கொண்டு வந்தது கண்டு ஓ! என் பிராணேசா! என் இன்னமும் தாமதமென, அவன் ஆசனத்தினின்று மெழுந்திருந்து யாவரும் சூழ்ந்துவரச் சிங்கார மண்டபத்துட் புகுந்து மங்களாம்பா! அதோ பார்த்தாயா? என்றவுடனே அவள் திடுதிடுஎன்று நடந்து சென்று தன் மாமியார் பாதத்தை தனது செந்தாமரைக் கைகளால் தடவ அவள் விழித்துக்கொண்டு திப்பிரமையடைந்து நிற்கையில் சௌந்தரவல்லியும் அவ்விருவரும் அவள் பாதத்தில் வணங்கி நின்றார்கள். முத்தம்மாள் வந்து அம்மாவிஜயலட்சுமி! இவர்தான்மங்களாம்பாள் இவ்விருவரும்உன் மருகியர். நீநல்லபாக்கியம் பண்ணியிருந்தமையால்இந்தப்பெண்மணிகள்உனக்குக்கிடைத்தார்களென்று பக்கத்திலுட்கார்ந்தாள். இந்தத்தொனி கேட்ட யாவரும் விழித்துக்கொண்டு கண்திறந்து பார்த்துத் தமக்குத்தாமே சந்தேகமடைந்து இது வென்ன புதுமையென்று மதிமயங்கி யிருக்கையில் ஜகதீசன் வந்து தாய்தந்தையரையும் சுந்தர ஐயரையும் வணங்கிப் பிள்ளையவர்களுக்குப் பிரியவசனங் கூறி நின்றான். அவர்கள் ஒன்றுந் தோன்றாதவர்களாய் அப்பா! இதுவென்ன புதுமை? எங்களுக்கு ஒன்றுந் தோன்றவில்லை. நெஞ்சங் கலங்குகின்றது என்றதும், அவன் அப்பா! நீங்கள் ஒன்றுக்கும் அஞ்சவேண்டாம்; தேவூன் நாம் வசிக்கும்படி கட்டளை யிட்டருளிய அரண்மனையிது. முந்தி நீங்கள் களைதீர்த்துக் கொள்ளுங்கள் பிறகு பேசிக்கொள்ளலா மென்றவுடனே விஜயலட்சுமி மங்களாம்பாளை வாரியெடுத்து முத்தமிட்டுச் சௌந்தரவல்லியைத் தூக்கியெடுத்து முத்திசெய்து இரு

வரையும் சிறிது நேரங் கொஞ்சிப் பின்பு உங்கள் மாமனாரைப் பணிந்துகொள்ளுங்க ளென்றுகூற அவ்விருவரும் போய் பணிந்தார்கள். ஐயரவர்கள் காணாது கண்டதுபோல அவ்விருவரையும் இருகையாலுஞ் சேரவணைத்துத் தமதுமடியிலிருத்தி முத்தமிட்டு உச்சி மோந்து களித்திருந்தார். மங்களாம்பாள் எழுந்திருந்து பணிவிடைக்காரிகளை நோக்கி அவர்கள் எல்லோருக்கும் கைகால் கழுவநீர் கொடுத்துப் பலபல அற்புதமான சிற்றுண்டி களையும் பழ வர்க்கங்களையும் கொடுக்க யாவரும் உண்டு, தேவாமுத போசனமுண்டவர்க ளைப்போல மனமகிழ்ந்து இருக்கையில் ஜகதீசன் தான் பிரிந்தபின் நடந்தவற்றை விஸ் தாரமாகச் சொல்லி யாவரையும் மிகமகிழ்வித்து நீங்கள் கவலை யற்றிருங்களென்று கூறிப் பிள்ளையவர்களை நோக்கித் தாங்கள் செய்த பேருதவிக்கு நான் செய்யுங் கைம் மாறு ஒன்றுமில்லை. இந்த இராஜ்யமே யும்முடையது. ஆகையால் தாங்கள் மந்திரத்தலை மை வகித்து எனக்கு அறிவு புகட்டிச் சீமையைக் காக்கும் கடமை உமதேயாமென்று கூறிச் சுந்தா ஐயரை நோக்கி நீர் என் சிறிய தந்தையாதலால் என் தந்தையோடு கூட விருந்து சகல செல்வங்களையுஞ் சொந்தமாக அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கப் பிரார்த்திக் கிறேனென்று பிரிய வசனங்கூறி யவர்களை யழைத்துக்கொண்டுபோய் அரண்மனைச் சிறப்பு முழுமையும் அவர்களுக்குக் காட்டினன். அவர்கள் எல்லாரும் விடியுமளவும் அர ண்மனையைச் சுற்றிப்பார்த்து மனமகிழ்ந்து இது தெய்வ சிருஷ்டியே யல்லாமல் மனிதர் கள் கைவேலை யன்றென்று கூறிக் களித்தார்கள். மங்களமுரசு முரசு முதலிய வாத்தி யங்கள் கடலொலிபோலக் கோஷித்தல் கேட்டு விடிந்ததென் றறிந்து சபாமண்டபம் வந்துசேர்ந்து காலைக்கடனை முடித்துக்கொண்டு தேவதா பூசைசெய்து சிற்றுண்டியருந் திக் கொலுமண்டபம் போய்ச்சேர்ந்து அவரவர்களுக்குத்தகுந்த ஆசனமிட் டுட்காரச் செய்துதான் பூலோக தேவேந்திரனைப்போலக் சிங்காதனத்தில் வீற்றிருந்தபோது மந் திரி முதலாயினர் வந்துபணிந்து தத்தம் இருப்பிடத்தில் உட்கார்ந்தபோது பிரதானி யாகிய சங்காதரன் வந்து பணிந்து இராஜ்யங்களைப் பற்றிப்பேசி முடிந்தபிறகு அவனை நோக்கிப் பிள்ளையவர்கள் முதலானவர்களுக் கென்று விதித்திருந்த விடுதிகளில் கொண் டுபோய்ச் சேர்க்கும்படிக்கும் சகல சாமக்கிரியைகளும் தருமப்பட்டிக்கும் கட்டளையிட அவன் அப்படியே நிறைவேற்றிவந்து அறிக்கையிட்டுப் பிள்ளையவர்களையும் சுந்தா ஐய ரையும் அழைத்துக்கொண்டுபோய் அவரவர்கள் ஜாகையில் விடுத்துவந்து தெரிவித்த பின்பு கொலுக்கலைந்து தன் பிதாவோடு அந்தப்புரம்போய் இரண்டு மருகியரும் பக்கத் திலிருந்து உபசரிக்கத் தம் புத்திரனோடு தேவாமிர்த போஜன மருந்திக் களித்த மாதா பிதாக்களிருவரும் அடங்கா மகிழ்ச்சிகொண்டு மருகியரையும் மகனையுங் கட்டித் தழுவி யிது நாங்கள் செய்த பூஜாபலமென்று கூறி மகிழ்ந்தார்கள். விஜயலட்சுமி தன் மருகி யரை யுட்காரவைத்துத்தான் பக்கத்திலிருந்து அமுதூட்டியபின் அவர்களோடு எல்லோ ரும் சிங்காரமண்டபம் போய்ச்சேர்ந்து சந்தன புஷ்ப தாம்பூலக் தரித்து அளவளாவிக் கொண்டிருக்கையில் பிள்ளையவர்கள் முதலாயினோரும் போஜன முடித்துவந்து சேர்ந்து சொல்லமுடியாத ஆனந்தக்கடலில் மூழ்கி மங்களாம்பாள் சௌந்தரவல்லி இருவரை யும் பார்த்து இவ்விருவரும் பூலோகத்துப் பெண்களல்ல; தெய்வமாதரே யென்று விய

ந்து, இலட்சுமி தேவியும் சரஸ்வதிதேவியுமே நம்மைக்காக்கும்பொருட்டு இவ்வுருவந் தரித்திருக்கிறார்களென்று புகழ்ந்துகூற அதுகேட்ட ஐயரவர்களும் விஜயலட்சுமியும் "ஈன்ற பொழுதிற் பெரிதுவக்குந் தன்மகனைச் சான்றோனெனக் கேட்டதாய்" என்ற வசனத்திற் கிணங்க அடங்கா மகிழ்ச்சி கொண்டு பிள்ளையவர்களை நோக்கி யிது தமது அன்னத்தின் மகிமையும் சுந்தர ஐயருடைய சிநேகத்தின் மகிமையுமே யன்றி வேறல்லவென்று கூறினார்கள். அப்போது ஜகதீசன் என் தந்தையார் வாசகம் எள்ளளவுந் தவறாது. தமது உபகாரமில்லாவிட்டால் நாங்கள் முன்னுக்கு வரும்படியாயிராது. இன்னாரென்று முன்பின்னறியாத எங்களையழைத்து வைத்துக்கொண்டு அன்னை தந்தையரைப் போல வேறு பாடில்லாமல் காப்பாற்றினபடியால் அல்லவோ இவ்வளவு மகிமையுண்டாயிற்று. உமது அன்னத்தின் பிரபாவம் அல்லவோ என்னையிவ்வளவு பெரியவனாக்கி உங்களையெல்லாம் இத்தன்மையா யிருப்பதைப் பார்க்கச்செய்தது. என் சிறிய தகப்பனார் சின்னம்மாள் இருவருடைய தயவினாலல்லவோ மங்களாம்பாளை மனைவியாகப் பெறும் பாக்கியத்தை நானடைந்தேன். இவைகளெல்லா மிந்தச்சரீரம் உள்ள அளவும் மறக்கனவோ அல்ல அல்லவென்று கூறக்கேட்டு யாவரும் ஜகதீச னுடைய நன்றியறிதலுக்கு மகிழ்ந்திருந்தார்கள். அப்போது மங்களாம்பாள் ஓர்அறைக்குட்சென்று பின்சில வேலைக்காரர்களோடு வந்து தன் மாமி மாமனைப்பணிந்து இந்த வஸ்திர பூஷணங்களை யவர்களுக்குக் கொடுத்தருள வேண்டுகிறேனென்று கூறிய இனியகனி மொழியை யவர்கள் கேட்டு அவளுடைய பெருந்தன்மையான குணத்துக்கு ஆச்சரியப்பட்டுப் பிள்ளையவர்களை நோக்கி ஐயா! காஞ்சிமரம் கற்பகக்கனி யீன்ற மாதிரியாக விருக்கின்றது. என் சகோதரிக்கு இந்தப்பெண்மணி பிறந்தது. இப்பெண்ணின் சற்குணத்தை நானென்னென்று கூறுவேன். இனி யெனக்குக் கவலையேது? குறையேது? என் எண்ணமெல்லாம் நிறைவேறிற்று. நான் மேலான கதியை யிப்பொழுதே யடைந்தேன். இந்தப்பெண்ணமுதத்தால் நான் இம்மை மறுமைப் பயனிரண்டையும் பெற்றேனென்று களித்திறு மாந்து கூறி அவள் கொண்டுவந்த ஆடையாபரணங்களை யெல்லோர்க்கு முதவி யின்புற்றிருந்தார். ஜகதீசனும் பேரானந்தக் கடலில் மூழ்கினான். இப்படி யெல்லோருஞ் சிறிது காலம் இன்பக்கடலில் முழுகி யிருக்கையில் ஒரு நாள் ஜகதீசன் பிதாமுதலியோரை நோக்கி நமக்கு விரோதஞ் செய்தவர்களுக்குப் புத்தி கற்பிக்க நினைத்திருக்கிறேன். தங்களுடைய அபிப்பிராயமென்ன வென்று கேட்கப் பிதா சொல்லுகிறார்.

(இன்னும் வரும்.) ☞ தேவதுஞ்சரியம்மாள்.

அலெக்ஸாண்டிரினு மகாராணியார்.

(இரண்டாம் அத்தியாயம்.)

1867 வருஷத்தில் அலெக்ஸாண்டிரினு மகாராணியர் மூன்றுவது தடவை கர்ப்பவதியா யிருக்குங் காலத்தில், அவர்களுக்கு வாய்வினல் கால்களின் கணுக்கள் வீங்கி அதிக வலியுண்டாக ஆரம்பித்தது. அப்படி யிருந்தபோதிலும் அந்தம்மாள் 1868வருஷம் பிப்ரவரிமீ 20உ சுகமாக பிரசவித்தபோதிலும் சில மாதங்கள் வரையில் தேக அசௌக்கியத்தால் வண்டியிலேறி உல்லாசமாய் வேட்டையாடி நாள் கழிப்பதும் அந்தம்மாளுக்கு கஷ்டமாகவே யிருந்தது. அதே வருடத்தில் அந்த அம்மாள் தமது புருஷருடன் அயர்லன்ட் தேசத்துக்குப் போனுர்கள் அக்காலத்தில் தான் அத்தேசத்தில் உண்டாயிருந்த கலகங்கள் நீங்கும்பொருட்டு தகுந்த சட்டங்களை கிளாட்ஸ்டன் என்ற பிரதான மந்திரியார் ஏற்படுத்திக்கொண் டிருந்தார். இவ்விருவரும் அவ்விடத்திற்குப் போனபோது, அத்தேசத்து ஜனங்கள் தங்கள் கஷ்டங்கள் நீங்குவதற்கு இவர்களுடைய வருகையே காரணமென்று நிரூபிக்கும் பொருட்டு ஒரு வெண்புருவை அலெக்ஸாண்டிரினு ராணியாருக்கு காணிக்கையாக அளித்தார்கள். ஏனெனில் அத்தேசத்து குடிகளுக் குண்டாயிருக்கும் கஷ்டங்கள் நிவர்த்தியாகும் பொழுதெல்லாம், அக்கஷ்டங்கள் நீங்கினதற் கறிகுறியாக, ஒருவருக்கொருவர் கொடுத்துக்கொள்வது அத்தேசத்து பூர்வீக வழக்கமான படியால், அவ்விதமே ராணியாருக்கும் ஒரு புரு கொடுக்கப்பட்டது. அதை நமது ராணியார் அக்குடிகளை கௌரவப் படுத்துவதற்காக பெற்றுக்கொண்டு அவர்களுடைய கஷ்டங்களெல்லாம் நிவர்த்தியாகும் வண்ணம் பிரயத்தனஞ் செய்து கிளாட்ஸ்டன் மந்திரியாருடன் பேசி வந்தார்கள். இது சங்கதியை யறிந்த நமது காலஞ்சென்ற மகா ராணியாரவர்கள், இவ்விருவர் பேரிலும் சிறிது பிரியமற்றிருப்பதைக் காண்பித்தார்களாம். ஆனபோதிலும் அலெக்ஸாண்டிரினு ராணியார் கடைசிவரையில் கிளாடஸ்ன் துரை யவர்களுக்கு உதவியாகவே யிருந்து வந்தார்கள். அலெக்ஸான்டிரினு ராணியார் சிறிதுகாலம் அயர்லாண்ட தேசத்திலிருந்து பிறகு தமது கணவருடன் இங்கிலாந்து தேசத்துக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள்.

பிறகு அம்மாதுக்கு நான்காவது புத்திரசந்தானம் உண்டானவுடனே வியாதி உண்டாயிற்று. ஐரோப்பாகண்டத்தின் கிழக்கு தேசத்தில் சஞ்சாரம் செய்தால் இப்போது உண்டாயிருக்கும் வியாதி நிவர்த்தியாகுமென்று சில வைத்தியர்கள் கூற, அவ்விதமே அரசனும், அரசியும் நவம்பர்மீ புறப்பட்டு பிரான்ஸ் தேசத்துக்குச் சென்று, அவ்விடத்திலுள்ள அரசனையும், இராணியையுங் கண்டு பேசிய பிறகு டேன்மார்க் தேசத்துக்குப் புறப்பட்டுச் சென்

ளூர்கள். அவ்விடத்தில் டிசம்பர்மீ 1 தேதியில் தமது குழந்தைக்குச் செய்ய வேண்டிய வருஷபூர்த்தி யுற்சவத்தை வெகு விமரிசையாக நடத்திவிட்டு, அங்கிருந்து பர்லின் பட்டணம் சென்று, அங்கிருந்து டிரிஸ்டீ புரத்திற்குச் சென்று, பிறகு அலெக்ஸாண்டிரினவுக்கு சமுத்திர யாத்திரையும் செய்தார் கள். பிறகு அவ்விடம்விட்டு நீல் நதியின் முகத்துவாரம் வரையும் நடந்து, அவ்வவ்விடங்களி லுள்ள விசித்திரமான வஸ்துக்களை யெல்லாம் கண்டு களி ப்படைந்தார்கள். அவ்விடத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டு கான்ஸ்டாண்ட் நோபில் என்ற பட்டணம் வந்து சேர்ந்தார்கள். அதை யரசுபுரியும் சுல்தான் நமது அரசனையும், அரசியையும் எதிர்கொண் டழைத்துப்போய் கௌரவப்படுத்தி ஞர். அப்பட்டணத்தின் காட்சிகளைக்காண இராணியாரவர்கள் அதிக சந் தோஷத்துடன் சாதாரணமான ஒரு ஸ்திரீயைப்போல உடையுடுத்திக் கொ ண்டு கடைத்தெருவிற்குப் போனர்கள். அவ்விதம் சாதாரண உடை யுடுத்தி க்கொள்ளாமல், தமது சொந்த உடுப்புகளுடன் சென்றிருப்பார்க ளாகில் அங்குள்ள ஜனங்கள் அந்தம்மாளைப் பார்க்கதிரளாய்க் கூடுவார்களாகையால் தான் அவ்வூரிலுள்ள காட்சிகளையும், நடையுடை பாவனைகளையும் பார்க்க முடியாதென்று கருதியே சாதாரண உடுப்பைத் தரித்துக்கொண்டு சென் ளூர்கள்.

இதர மதஸ்தர்கள் எப்போதும் காணமுடியாத சுல்தான் அவர்க ளின் அந்தப்புரத்திற்கு இராணியார் சென்று, அவ்விடத்திலுள்ள கோஷா ஸ்திரீகள் அனைவரையும் கண்டு, யாதொரு பெருமையில்லாமல் அவர்களு டன் வார்த்தையாடி, அவர்களுடைய மதாசார அநுஷ்டானங்களை யெல் லாம் அவர்களால் செவ்வையாக அறிந்து கொண்டார்கள். பிறகு அவ்விட த்தி லிருந்து அரசனும், அரசியும் ஏதென்ஸ் பட்டணம் சென்று, அங்குள்ள ஜியார்ஜ் பிரபுவினல் வெகுவாய் உபசரிக்கப்பட்டு, அங்கிருந்துதங்கள் சொந்த தேசமாகிய இங்கிலாந்து தேசத்துக்கு சௌக்கியமாகவந்து சேர்ந்தார்கள். இவர்கள் இந்த யாத்திரை செய்துவர நாலுமாதகாலம் சென்றது. இத ஞல் அந்தம்மாளுக்கு உண்டாயிருந்த ரோகம் நிவர்த்தியாயிற்று. இதனல் இந்துக்கள் அதிகவிசேஷமாக கடைப்பிடித்தொழுங்கும் யாத்திரையின் விசேஷம் நன்ருய் விளங்குகிறதல்லவா? இதனை யறியாத மேற்றேசத்து ஒரு பகுதியார் இந்துக்கள் செய்யும் க்ஷேத்திர யாத்திரையினல் என்னபலன் கிடைக்குமோவென்று ஐயுறுவது அவர்களுடைய அறிவின் குறைவைக்கா ண்பிக்கிறது.